

Lenka Karbulková

Vicena

JAK JSME HRÁLI BUDŽESE

2005 - 2007

*poznámky „Text sleduje“ - Lenky KARBULKOVÉ ze 45 představení Hrdého Budžese pro
kroniku Divadelního souboru Vicena*

Věnováno památce Jardy Kašpara

Vážený čtenáři,

dříve než se začteš do tohoto literárního dílka, přijmi pár řádků úvodem. Text této knížky vznikl naprosto spontánně. Vlastně se dlouho netušilo, že z poznámek naší „Text sleduje“ – Lenky Karbulkové, kterými měla z pověření režiséra a kronikáře souboru zaznamenávat pouze prostá fakta z jednotlivých představení, typu – kolik bylo diváků, jak velkého vuřta jsme dostali a bylo-li k němu pivo gratis nebo jsme si ho platili – vznikne díky jejímu nenapodobitelnému slohu a vytříbenému pozorovacímu talentu (doplněného občas postřehy ostatních „Budžesáků“) knížka, která pohladí s jistotou dušičku všech, kdo měli to štěstí strávit krásné tři roky s touto inscenací. A možná těm čtenářům, kteří neměli možnost přímé účasti, alespoň přiblíží atmosféru kolem činnosti našeho souboru a odhalí důvody, proč parta dvaceti zaměstnaných a naprosto vytížených lidí je ochotna utrhnout ze svého soukromí stovky hodin času bez nároku na jakoukoliv finanční odměnu a věnovat tolik úsilí a námahy k dosažení dobrého výsledku díla, kterému se upsal.

Že vše dopadlo tak, jak jsme si vysnili, za to patří dík všem aktérům tohoto příběhu. Více než tři roky, po které byla tato skvělá parta pohromadě, je dlouhá doba. Skutečnost, že jsme „vytrvali stejně jako Budžes“, navzdory všem nástrahám a potížím, které život tak velké skupiny lidí provázají, svědčí o tom, že jsme si všichni až příliš vážili té, možná neopakovatelné příležitosti něco tak krásného prožít. V době, kdy za Budžesem spadla poslední opona víme, že to stálo za to.

Jak to všechno vzniklo? Proč k tomu došlo? Že osud tohoto představení byl předurčen již při jeho premiéře, dosvědčuje i rozhovor Jaroslava Hubeného s režisérem Honzou Štěpánským, otištěný v Orlických novinách 28. února 2005, bezprostředně po ústecké premiéře:

O čem je Hrdý Budžes?

Je to skutečný příběh Ireny Douskové, který prožila jako malá školačka. S naprostou dětskou přímostí a naivitou popisuje události z doby svého dětství tak, jak je viděla. Nejde jen o příběh autorky, prožilo si jej tisíce dalších lidí.

Proč jste si vybral právě tuto hru?

Diváci by se měli s určitým odstupem podívat na to, v čem jsme žili před více než třiceti lety. Obdivoval jsem, jak je hra napsaná, s jakým nadhledem popisuje události, ke kterým skutečně došlo. A byl bych neupřímný, kdybych nepřiznal, že mne k nastudování této hry vedly i mé osobní zkušenosti, i když z let ještě o dvacet let vzdálenějších.

V čem byla u této hry režijní práce odlišná oproti ostatním?

Byla to moje čtvrtá režie, a myslím, že všechny mají jednu věc společnou. Pro mě je každá režie o dvou věcech: na první místo řadím dobrou partu. Partu lidí se společným zájmem dělat divadlo, která je ochotna věnovat hodně času a energie k nastudování představení i překonání různých potíží, které se při přípravě každé inscenace v bohaté míře vyskytnou. Za druhé chci udělat dobré představení, což je už povinností, k níž by ta parta měla dospět. Dělat divadlo bez zapálených lidí by pro mě nemělo význam. To mohou a někdy i musí dělat profesionální umělci, pro které je divadlo jejich obživou, ale ochotnické divadlo má podle mne jiné cíle. Pobavit a potěšit sebe a následně potom přinést i divákovi kus dobrého kumštu a radosti - a při tom si nehrát na veliké umění.

Jak jste spokojen s tím, jak se herci zhostili svých rolí?

Nácviku jsme věnovali mimořádnou péči a snad tomu odpovídá i výsledek. Premiérové představení v Řetově bylo skutečně nádherné, s vnímavými diváky, patřilo k nejhezčím premiérám, jež

pamatuji. Reprízové představení v Krouně se hrálo ve velice těžkých podmínkách. V sále byla strašná zima, vysoko umístěné jeviště nedovolovalo navázat kontakt s daleko sedícími diváky zachumlanými v kožiších a kabátech a přes enormní snahu účinkujících se je nepodařilo rozehrát tak, jak bychom si představovali. Ale i taková představení jsou prospěšná, nemilosrdně odhalí všechny slabůstky představení, které se jinak skryjí za příjemnou reakci diváků. Myslím, že jsme si z tohoto představení vzali ponaučení ještě před ústeckou premiérou.

A ta se podle Vás povedla?

Myslím že jsme zúročili svoji práci, udělali radost divákům i sobě a vystoupili na jakýsi první stupeň. Ještě nějaké drobnůstky musíme ovšem odstranit. Před námi je řada představení, mezi nimi i na přehlídkách a festivalech, ale pokud z nás všech nevyprchá nadšení, radost i zodpovědnost, pak věřím, že uspokojíme i ty diváky, kteří k nám takový vztah jako domácí publikum nemají.

Nebojíte se srovnávání vašeho představení se známou inscenací s Bárrou Hrzánovou v hlavní roli?

Diváci, kteří Báru viděli, zcela jistě srovnávat budou, protože příbramská inscenace se v televizi opakovala a spoustu lidí určitě nadchla. Když jsem dostal text a rozhodl se, že chci toto představení režírovat, bavil jsem se o něm s režisérem Jiřím Šmídem i s Bárrou Hrzánovou. Dokonce jsem jejich představení viděl a uvědomil jsem si, že tady jde o zcela jiný pohled. Profesionálové dělají představení tak, aby jim vyšlo i z ekonomického hlediska. Proto třeba hráli jen tři herci a dvě loutky. Toto minimum zajišťovalo kvalitu i ekonomickou nenáročnost. Pro mě byla tato hra obsahově zajímavá, ale potřeboval jsem ji dělat jinak. Tím wnechci říci, že nám nejde o peníze - naše občanské sdružení zápasí s finančními prostředky asi stejně jako každý spolek, který dělá do kultury. Ale věřil jsem, že nám pomohou naši sponzoři (kteří opět nezklamali) a hledal jsem cestu, jak do hry zapojit co největší počet členů souboru a přitom přinést divákům zajímavou a pestrou podívanou.

Mohl byste tuto „Budžesovu partu“ našim čtenářům přiblížit?

Jde o deset herců a deset lidí zabezpečujících techniku a zázemí. Z devíti herců hraje každý z nich asi deset rolí, představitelka hlavní role Helenky hraje roli jedinou. Herci dostali příležitost, o níž se jim v počátcích nácviku ani nezdálo. Mysleli si, že se v několika větách nebudou moci patřičně vyžít, ale skutečnost ukázala, že si tam každý z nich našel svou zajímavou hereckou příležitost. Nu a naše Helenka? Tomu, že se s takovou rolí a takovým způsobem dokáže vyrovnat máma od čtyř dětí, pracující jako zdravotní sestra v nemocničním nepřetržitém provozu, která v souboru dosud odehrála jednu „čurdu“ a „rolí nápořádky“, jsem na počátku asi věřil jen já. Ale výsledek předčil všechny mé představy.

Orlické noviny, 28.2.2005

Tak vážení, přijměte pozvání na putování Budžese po českých a moravských jevištích velkých i malých měst, ale i těch nejmenších dědinek. Stálo to za to...

V Ústí nad Orlicí, prosinec 2007

Redakční rada

Irena Dousková

HRDÝ BUDŽES

**Hořká komedie o časech nedávno minulých
(a o dvou dějstvích s přestávkou)**

Osoby a obsazení:

Helena LOCHMANOVÁ (Helča)

Helenka Součková, žákyně 2.a 3.třídy ZŠ v Ničíně

Anna ENTOVÁ (Anička)

Žena, Lenka Krátká, pionýrka, Valová, Iveta Panýrková, babička Dáša, zákupská babička, cikánka a další

Iva NOVÁKOVÁ (Ivča)

Žena, učitelka Koláčková, Monika, Veverková, pionýrka, cikánka, Anděla, milicionářka a další

Hana PAUKOVÁ (Pauče)

Kačenka, pionýrka, Zdenka, televizní moderátorka, cikánka, milicionářka a další

Zuzana PRŮCHOVÁ (Zuza)

Žena, recitátorka, kněžna Libuše, Kroupová, pionýrka, Berenčičová, Glancová, soudružka učitelka a další

Jaroslav HÁNĚL (JaHa)

Muž, Dusil, pionýr, Secký, Glanc, dědeček František, cikán, vrátný, burlak, milicionář a další

Jaroslav HUBENÝ (JaHu)

po dobu nohy v sádře zaskakoval v pohybovkách **Tomáš HUBENÝ (Tom)**

Muž, Pepa, Raroch, starý kronikář, Freistein, cikán, milicionář a další

Pavel SEDLÁČEK (Pavel sen.) 3x záskok **Jan ŠTĚPÁNSKÝ (R1)**

Muž, recitátor, Macháček, soudruh, pionýr, Přemysl Oráč, Dalibor, burlak a další

Ladislav ŠKRDLA (Lád'a)

Muž, Luděk, soudruh, cikán, milicionář, Vladimír, Robert Čušek, Eliáš, milicionář a další

Milan VANDAS (Milan)

po dobu nemoci zaskočili **Tomáš HUBENÝ (Tom)** a **Jan ŠTĚPÁNSKÝ (R1)**

Muž, matrikář, Vytlačil, pionýr, Novotný, cikán, socha horníka, televizní moderátor, jiskra a další

Dagmara BEČKOVÁ (Dagmarka Ferarka)

přestavba scény

Dagmara JIROUTOVÁ (Dáša J.)

přestavba scény

Oldřich VAJSAR (R2)

zvuk a posleze i světla

Jaroslav KAŠPAR (†2005)	světla
Vlasta NĚMCOVÁ (jen 4 představení)	světla
Jaroslav PAUK (JaPa)	světla
Pavel SEDLÁČEK ml. (Pavel jun.)	světla
Lenka KARBULKOVÁ (Lenka Karbulka, “Text sleduje“)	text sleduje
Jarmila PETROVÁ (Jarmi)	návrh kostýmů, inspicie
Jarmila PETROVÁ, Věra HÁNĚLOVÁ	realizace kostýmů
Lucie SEDLÁKOVÁ j.h.	výtvarník scény
Dana HOLUBÁŘOVÁ j.h.	choreografie
Jiří LITOŠ j.h.	hudební spolupráce
FERAR CZ, s.r.o., a kolektiv VICENA	scéna
Jana CHALOUPKOVÁ (Jana žehlička)	žehličky kostýmů
Jana KAŠPAROVÁ (Jana K.)	
Marie HELLMUTHOVÁ (Maruška H.)	
Květa RICHTEROVÁ (Květuše)	
JAN ŠTĚPÁNSKÝ (R1)	režie
<hr/>	
Luboš ZÁŘECKÝ (Luboš Z.)	doprava
Maruška přítelkyně (Abatyše Marie)	

Premiérová parta Hrdého Budžese – únor 2005

Stojící zleva: D.Holubářová, J.Kašparová, Vl.Němcová, Z. Průchová, H. Pauková, J.Hubený, O.Vajsar, H.Lochmanová, J.Štěpánský, A.Entová, L.Škrdla, L.Karbulková, J.Petrová, P.Sedláček a J.Kašpar. Sedící zleva: I. Nováková, J. Háněl a M. Vandas

1. 18. února 2005 Řetová

Právě začínáme:

Za sněhové kalamity - vynášení „krámů“ do kopce.

Byla to pěkná fuška.

Publikum vřelé – 50 ks – z prvních 5 představení nejvřelejší.

První zasloužená večeře – studený guláš, pivo přímo ledové.

Výkon střízlivě premiérový, ale celkově velmi slušný.

Při bourání další kalamita (Láďa versus R2).

2. 19. února 2005 Krouna

Publikum studené (stejně jako celý sál a budova), z poloviny obsazeno dětmi.

Výkon odpovídal bodu mrazu na sále - dobře nám tak před Oustím.

Úděsné WC.

Dvojčata O+J od Helči prodala dost programů!

Teplá a dobrá svíčková byla slabou, ale příjemnou náplastí na celkový dojem z vystoupení.

Světlý bod celé štace: domácí koláčky od maminky JaHu - VÝBORNÉ !

3. 25. února 2005 ÚSTÍ NAD ORLICÍ – Roškotovo divadlo

Asi bylo vyprodáno.

Byla pohodová příprava i představení (jenom se to protáhlo poděkováním našim „Zlatým Tylům“ Honzovi Sychroví a Františku Zástěrovi na forbině před představením).

Při Internacionále stála celá 8. řada (interna zdejší nemocnice).

Prodeje programů se ujali Lenka Kaplanová + Tomáš Hellmuth (80ks) - rekordní tržba.

Videozáznam úspěšné premiéry přerývaly větráky divadelního topení, takže to je v pytlí a budeme to muset hrát znovu až bude venku teplo.

K večeři u Strákoše byl kuřecí nebo vepřový plátek a byla dobrá – rozchod v 03 hod.

4. 11. března 2005 Jamné nad Orlicí

marodka: JaHu – noha v sádře – záskok v pohybovkách syn Tom

Anička – lidově „vyblitá z podoby“

Zuza - bolavé rameno

Dáša J. – nebyla uvolněna z práce – zástup Jana K.

Úspěšné představení zhlédlo 55 diváků. Při internacionále stáli díky JaPa snad všichni.

Při vyhrabávání spadl partyzán mezi diváky.

K večeři byla svíčková – lepší než v Krouně (rozverný číšník, který jako by vypadl ze zábavného pořadu televize NOVA). Večeře nakonec vyšla i na Luboše Zářeckého, který ještě netušil, co ho po svíčkové čeká.

Po večeři to vypadalo, že budeme muset v Jamném vydržet až do jara - sněhová vánice!!!

Ve 23.36 zázračné uzdravení Aničky – šla kouřit!

Vytrvalý, leč marný boj Luboše Z. s namrzlým kopecem - čekání na záchranu v podobě místního traktoru (nebo čeho) u obecního grogu (pan starosta se ukázal!). Příjezd do ÚO ve 2.30 hod.

5. 12. března 2005 Brandýs nad Orlicí

Jobovka na uvítanou: Vlastu (osvětlovačku) odvezli ve 3 hod ráno do nemocnice – záskok R1.

Zase poslední Sedláček.

Jobovka na pokračování: autobus nevyjede klasický brandejský kopec, stěhování po namrzlých nekonečných schodech.

Příprava a představení v pohodě: při koulovačce o Vánocích I. byla zasažena „Text sleduje“ - rozmyslete si, co děláte!!!!

Prodej programů zastala opět dvojčata O+J.

K večeri výborný guláš – asi za ty schody.

Řeč došla i na habříky v místním labyrintu – velký zájem u distributora JaHu.

Došlo i na sázku o to, zda byl soubor na přehlídce ve Štramberku s „Troubou“ (nebo nevíme, o co vlastně šlo): JaHu vers. zbytek souboru o 1 litr Bechera

Příjezd v 0.30 hod.

P.S. JaHu sázku vyhrál. (Fľašku mu soubor dluží dodnes)

6. 18. března 2005 Štramberk

Zuza má nové hodinky od Guccioho za 250 Kč!!! – závist ženské části souboru se nedala přehlédnout. Jana K. má chřipku, R2 je na padnutí, Sedláček zase poslední (nástup ve Svitavách). Tak to byl tedy začátek.

Ještě že je močák jenom sval a nemůže se prý protrhnout !!! (i když proč ne?!), tak jsme spěchali, že nebyl čas na „nějaké“ zastávky.

Trochu zmatku - zapomenutý kufřík se zvukem v autobuse - ještě že byli pořadatelé tak zlatí a celou situaci zachránili.

Málem se nám přizabila Zuza – to je den!!! - brkla v zákulisí a upadla hlavou na kovový vozík. Ale zas taková sranda to nebyla, asi bude při vystoupení dost „krvavě ušmudlaná“. Milí pořadatelé opět nezapomněli a vedle cen za minulý rok pro Lenku Janyšovou za nejlepší scénu a nejlepší hru (Kde jsi byl/a v noci) nám předali pravé Štramberské uši ještě před představením.

Při koulovačkách se „Text sleduje“ již obezřetně kryje – proboha co budou dělat v létě??? Vynikající publikum 116 kusů, milí, a jak již bylo řečeno, ochotní pořadatelé. Vše završil dobrý řízek v restauraci na krásném štramberském náměstí.

Při cestě zpět po 20 min. jízdy zastávka na 40 min. - havárka na silnici (naštěstí ne naše).

Příjezd do Ústí ve 4.00 hod, na závěr se podařilo panu řidiči Chaloupkovi lehké pobourání rohu Knihkupectví Flétna – ještě, že jsem tam už nebyla.

7. 20. března 2005 Červený Kostelec

Krajská postupová přehlídka, nervozita námi cloumala od rána. Plánovaný odjezd v 5.30 h. – autobusu nesvítl světla. Čekáme do 6.15 h., jestli si to nerozmyslí – nerozmyslela. V 6.15 přepřahání autobusů, všichni jsou zmrzlí, nervózní a někteří, jako třeba R1, dost naštvaní.

Zatímco naše jiskřičky jsou „vždy připraveni“, autobusy ne – asi nesložily slib.

Sedláček NEBYL poslední. Konečně vyřážíme vstříc dalšímu osudu.

R2 je viditelně marod, ale je statečný a vytrval!!!

V Kosteclí úžasná pomoc všech pořadatelů při našem stěhování – kdyby to tak bylo všude.

K obědu guláš - soudě podle druhého dne přehlídky - nic moc.

Helča předvedla ŽIVOTNÍ VÝKON, jen kdyby jí to „Text sleduje“ nepokazila (po představení si šla dobrovolně pro pár facek).

Porota si na nás opět smlsla, ale Helča dostala hodnocení, jaké snad Kostelec ještě neslyšel.

Rejža objevil HVĚZDU!!! Byla z toho cena za nejlepší ženský herecký výkon. Však si to holka za tu dřinu zaslouží.

Na přehlídku do Třebíče ale nejedem!

8. 15. dubna 2005 Jahnědí (představení po 4 týdnech)

- diváci 55

- programy 14

- večeře guláš – ryze pánská obsluha

Milan slavil narozeniny – zase napekl a prohnal ovoce trubkama – jako vždy vše skvělé, nemělo to chybu.

Osazenstvo souboru mírně – řekla bych dost – nesoustředěné. R1 a R2 značně nervózní – BOŽE JAK TOHLE DOPADNE!!!!???

Pauče se cpe na pozici R2 - byla chytrá při zkoušce - ale neprošlo jí to.

Zuza opět zraněná - při prvních taktích si vymknula kyčelní kloub, ale byla statečná, vytrvala a dohrála do konce.

Aktivní divák v 1. řadě dvakrát „odboural“ Helču při scéně v modrých trenkách.

Ještě že JaHu nechodí „na ostro“ - sundal si kalhoty i s pyžamem .

!!!BOŽE RÚŽO - TO JE SPOLEK!!

Přišlo slušných 55 diváků, ale jen 14 z nich si koupilo náš krásný program.

Pavel sen. a Zuza vyhlásili tip na večeři v Čermné: sekaná + bramborový salát

Lenka Karbulka alias „Text sleduje“ si zajistila 24 habříků!!!!!!! – hamoun jeden.

Děvčata asi choří – neotravovala s kolaudací.

P.S. Čušek krade !!! (příbory)

9. 16. dubna 2005 Horní Čermná

Sedláček zase poslední (nastupoval do autobusu).

Při cestě tam dojemné vyprávění Aničky o dětství stráveném v Dolní Dobrouči.

Stavba rychlá, ovzduší skoro dobré, zázemí výborné. Ale pozor!!!

Na Milana padly mdloby - přešel nás humor - na R1 padly dvířka od električky,

Helča měla něco s žilami na levém koleně.

Přesto jsme začali hrát.

Zuze (Glancové) vypadlo oko, Helča hrála bez aktovky!!! a nikdo si toho nevšiml - ani Helča a asi ani R1.

Pepa nedojel do Zákup – děda se dojal téměř k slzám, zadrclý se trochu stromy - asi se jim zapletly větve.

V hledišti 75 lidí – ÚŽASŇÁKOVI i když si koupili jen 18 programů. Hra jela jak po másle a pozor - rekord: stihli jsme to za 2,5 hodiny!!!!
Večere: Zuza s Pavlem sen. vyhráli JAKO NA SVATBĚ!!
JaPa nás poučil o tom, co se dělá se slepicemi - dojal vlastní ženu až k slzám (měla jsem to zapsat , i když vůbec nevím, o co šlo).

10. 29. dubna 2005 Svratouch

Sedláček zase poslední (nastupoval v Poličce).

Při cestě do Svratouchu zastávka na chalupě pana Lukavského s úmyslem pozvat ho na představení. Bohužel jsme ho nezastihli.

Další dojemné vyprávění, tentokrát JaHa o dětství stráveném ve zdejší kraji.

Příprava bez problémů – Zuza taky!!!

Pauče bez hlasu – Helča bez nálady po zákroku.

Při nástupu na scénu bouřlivý potlesk, také první a poslední.

Přišlo 52 kusů diváků – každý obdržel před vstupem do sálu „preka“ vínovice od starosty.

Z toho 21 se jich po přestávce nevrátilo – kování členové KSČ(M).

JaHu zase nepřijel do Zákup – co mu tam pro Boha udělali?!

Večer výborný guláš - odpověď Zuze na objednávku malé kávy: „HOVNO“ – a dostala velkou.

Nezmar starosta (kamarád JaHa) - vínovice byla doslova bezedná, smazal veškeré smíšené pocity a málem nás dostal.

11. 20. května 2005 Říčky

Tady si už připadáme jako doma, obecnstvo sedící na jevišti jsme atakovali z prostoru hlediště - až na ty podlázky - to je teda vynález.

Jinak se asi nestalo nic mimořádného. Jeviště zcela zaplnilo asi 40 kusů diváků.

12. 27. května 2005 Ústí nad Orlicí - repríza

Tak se nám venku oteplilo a mohli jsme konečně pořídit videozáznam bez hřmící kotelny. Luboš Sedláček z toho udělal na svém počítači profesionální záznam, který by mohl jít přímo do televize.

Jediný „špek“ na záznamu se podařil Pavlovi sen.: „staví chrám nové doby“.

Že i muži mají své dny prokázal Lád'a v průběhu představení..., i přesto si své úkoly splnil, ale závěrečná děkovačka se už bohužel konala bez něho.

Vytáhl se pan Lustyk z Rietru (jeden z našich štedrých dobrodinců) a uspořádal pro nás a další V.I.P. hosty slušný raut v hotelu UNO. Tak nějak nevím, kdo byl větší vip.

13. 21. října 2005 Dolní Čermná

Nejprve začneme marodkou:

Zuza: záda, angína

Pauče: viróza, ztráta hlasu

Dagmarka Ferarka: chřipka

Milan: po nočním žaludečním záchvatu

JaHa: natažený sval na pravé zadní noze
Dáša J.: chřípka a průdušky
Lád'a: těsně před padnutím
JaPa: 5 stehů v pravém oku!!! Fakt nekecám – to tu ještě nebylo
JaHu: Abrahámovy syndromy / všechny/
R 1: „trop na nervy“ ze světel
Sedláček: trapně zdráv

Krásný nově zrekonstruovaný sál - ale zapomněli na výtah - opět dost trapně schody.
Diváci 103 kusů úžasní!!! dobře reagující!! jedna z nejlepších štací !!
Programy 28
Helča opět nástup bez aktovky - už se to ani nepozná.
Do školy - pozdní nástup Pavla sen. - nenašel kulicha.
Večeře - zase guláš - ale dobrý.

14. 22. října 2005 Záchlumí

Hurá, Pauče mluví !!!
Svítit zkoušel Bedra Petr - sveřepě odmítal vylézt na stůl.
R1 záskok za Pavla sen. (flákal se na svatbě) – výborný výkon. Dost si to užil.
Tom záskok za Pavla sen. při pohybovkách. (Sedláček pozor ! Konkurence nespí.) Vypadával jistič. Situace byla chvílemi vážná, leč díky šikovným hochům nebyla zoufalá.
„Text sleduje“ zavřena do klece v 1. poschodí (na chvíli to neuškodí!).
Publikum relativně dobré.
Potlesk při příchodu do hospůdky na večeři - i při odchodu.
K večeři kuřecí řízek + brambory.

15. 6. listopadu 2005 Lanškroun

DIVNÁ ŠTACE – možná už tím, že byla v předvečer výročí VŘSR.
Autobus nezastavil stopaři Sedláčkovi, který spurtoval na kole z chaloupky – chudák.
Uvítání opilý správcem - spousta špíny a smradu (jako v hospodě).
Jeviště bylo zabráno technickým vybavením pro diskotéku a hlavně striptýz – chromová tyč. Mít víc času, určitě bychom našli ve hře její uplatnění.
Reálně se tedy hrálo na parketách před diváky a bez podlážek. Poničená zaplivaná podlaha mnoho neutrpěla.
Šatna v přísálí + 2 bary + zrcadlový sál – hodně místa – asi jediné plus.
Publika dost, leč také dost SUCHÉ.
R1 - záskok za text sleduje (kdepak se nám holka flákala) + funkce roztleskávače. Obého nebylo ani potřeba.
Večeře: obyč. řízek + brambor

16. 11. listopadu 2005 Dolní Dobrouč

Přivítalo nás malé jeviště i přes použití praktikáblů.
Zásuvka se štávou byla až v garáži obecního úřadu - výpadky jističe el. proudu . Vážné obavy o průběh představení. Kvůli přetížení 1 fáze bylo nutno přeprogramovat osvětlovací

pult - R2 zachoval ledový klid - všechno nakonec dobře dopadlo.

Hoši zapomněli na Mobydyka, děda nepřišel přečíst stížnost panu prezidentovi - teda přišel, ale dóóóst pozdě.

Taky Glancová dorazila pozdě a na děkovačku svítila hvězda - to by si porota pošmákla. Lidem v Dobrouči to ale nevadilo a necelá stovka diváků, z toho 21 s programem, odcházel z kinosálu spokojená.

Škoda, že Pavel sen. neměl sebou foťák, aby zdokumentoval Helču, kterak v euforii pózuje v zákulisí před obrovskou fotografií MILUŠKY VOBORNÍKOVÉ.

Večeře: přírodní plátek + brambory + obloha.

17. 12. listopadu 2005 Králíky

Jeviště obrovské - prostě bezva. Všude však bylo daleko a dost jsme se nachodili.

Byly obavy o návštěvu - vážná konkurence v dóóóst důležitém fotbalu s Nory v televizi.

Králičáci ale překvapili – přišlo jich 120 a přišli i chlapi!! Fotbal jsme vyhráli 1:0 a Helča to šikovně sdělila divákům. Sklidila zasloužený potlesk na otevřené scéně (i když z větší části zřejmě patřil našim reprezentantům). Přestože bylo obecenstvo z kraje poněkud tužší, pak se ale rozjelo.

Programy 13.

Celková pohoda - asi už to zvládáme.

Večeře kuřecí plátek s těstovinami - to tu ještě nebylo, ale bylo to moc dobré (teda aspoň našemu stolu Pauče, Milan, JaHu, Láďa a „Text sleduje“ to chutnalo).

18. 2. prosince 2005 Mostek

Opět silná marodka:

Láďa: začínající chřipka či co

Pauče: ukopnutý palec o podlážky

JaHu: ukopnutý prostředníček

Zapomnělo se na kanál - situaci zachránil R2 a dojel pro něj do Ústí - děkujeme!

Jiskřičky vyhrabaly opravdického partyzána - stehenní kost. Prasečí se dlouho nemohla najít, ale nakonec se našla. K výměně se zatím nikdo nepřiznal.

Alternace R1 + Tom za Pavla sen. - opět oba výborní (ten Sedláček si nedá pokoj, ale tentokrát prý reprezentoval s Alou Vivat v Berlíně).

Zase se koulovali na jevišti !! - celý rok se na to těšili jako malé děti!

Diváků 70, programů 10 (na Mostek vynikající)

K večeři: kuřecí plátek se sýrem, vařené brambory, zelný salát a pórek.

Jako zákusek - zpěv sprostónárodních písní do 24 hod! Nebyli k utržení!

19. 3. prosince 2005 Meziměstí

Dobrá zpráva úvodem: už tam mají WC!!! - a hezké. To bylo radosti!

Marodka:

Láďa: teplota 38 st. C

R2: zánět trojklanného nervu - chudák

Jinak celkově všichni schlíplí. “Dvojzápasy“ jsou dost náročné.

Při slibu Jisker se vedoucí zapomněl na WC.

Pauče - výrok dne (sezóny):

„ ...na ty tvoje naivní obrozenecký řeči je HUČÁK určitě zvědavěj“.

Diváků dobrá stovka - programy 14.

Hodnocení 1,2 (jako ve škole).

Večeře: cikánská kotleta + hranolky - pálivé a dost dobrý.

Smutné chvíle

O konci roku 2005 a začátku roku 2006 bych raději pomlčela, ale ono to nejde. Život je někdy tak krutý, že ani mlčení nepomůže.

Před vánoci odmítlo poslušnost srdíčko Milana Vandase a ten skončil na JIPCE.

Milan to naštěstí zvládl a po dlouhých měsících se mezi nás vrátil.

Daleko větší úder však soubor čekal po vánocích, kdy všechny zasáhla neuvěřitelná zpráva o náhlém úmrtí Jardy Kašpara... Poslední rozloučení se konalo 5. ledna 2006 v řetovském kostele, jen pár metrů od místa nezapomenutelné premiéry Budžese před necelým rokem. Na Jardu budeme vzpomínat velice hezky a budeme hrát dál, stejně jako by nám svítil na cestu on - život se přece nedá zastavit. A toto naše veselé povídání věnujeme jeho památce, vždyť on legraci nikdy nepokazil...

2006

Rok začal zkouškou a následnou premiérou kabaretu – „**Příběh XX.století v obrazech módy**“ - představení pro sponzory.

SEDLÁČEK PŘÍSEL PRVNÍ!

V pátek 6.ledna při zkoušce nikdo nevěřil, že to může dobře dopadnout.

V sobotu nastaly přípravy ve 14,30 hod. v Modrém salonku v Kulturním domě. Nejlepší bod programu bylo Helčino žehlení kostýmů - prasklo, že byt' je to matka od 4 dětí, tak žehlila asi poprvé - povedlo se jí vypálit díru do šatů pro sestru Havelkovou. Dobrý!!!

Nervózní byli všichni, ale neuvěřitelné se stalo skutečností! Nakonec při zavření obou očí to bylo ještě docela dobrý, ale raději to už nebudeme opakovat a dráždit ježka bosou nohou.

Já ale tu Lenku Kaplanku obdivuji! Myslím, že by se všichni ostatní na jejím místě dávno zbláznili. Je zřejmě tak odolná díky dlouhodobému působení ve školství.

Problémy ovšem nastaly při přechodu do salonku u Strákoše v hotelu Poprad, který byl zamluven pro naše sponzory a pro nás - bylo však téměř obsazeno. Díky pevným nervům jsme se tam nakonec skoro všichni vešli - ti kdo vydrželi si užívali krásnou swingovou muziku bandu Zdeňka Černého, nechyběl ani zpěv a tanec... Konec dobrý, všechno dobré.

20. 13. ledna 2006 Hlinsko

Hrajeme v rodišti našeho R1 a ještě k tomu poprvé bez Milana a Jardy Kašpara, dostatek důvodů ke značné nervozitě.

Za Milana začíná záskok Tom Hubený + R1 - ještě, že ty kluky máme - opět byli výborní.
Trojnásobná oslava narozenin - Dáša J., JaHa a JaPa.
R1 značně nervózní - dlouhá pauza a výše uvedené okolnosti.
R2 rovněž nervózní - obsluhuje obětavě zvuk i světla
K bodáku nastupuje Jarda Pauk (JaPa).
V Hlinsku je strašně malé jeviště. Měli jsme k sobě blízko, skoro jako v Orličkách. Ale když se chce, tak se zvládne všechno
Představení se povedlo - R1 se dost ulevilo. Může se do svého rodiště vrátet, aniž by musel procházet kanálama (ten náš kanál jsme už doma nikdy nezapomněli).
Přišla slušná návštěva asi 120 kusů, každý desátý si koupil program.
K večeři byl kuřecí řízek s bramborem v příjemném prostředí místního hotelu.

21. 22. února 2006 Letohrad

Marodka:

Pauče naprostá vyčerpanost, chrapot a horečka, ani nevěděla kolik - vypadala na 42°.
Snad trvalá výpomoc Jany Chaloupkové (Jany žehličky), zaučení Květy Richterové (Květuše) za Dášu J.
Příprava - až na zapomenutá světla (zachraňovala Dášenko Ferarka, vrátila se pro ně zpět do Ústí), ztracenou horníkovu přílbu (kotlík) a spartakiádní kecky a batoh Milana - byla poměrně klidná a snad i rychlá .
Diváků údajně na zdejší poměry - běžně 13 až 15 diváků - bylo překvapivě hodně. Nikdo sice neví kolik, ale asi 50-60??? - programy 23.
Diváci dobří, při Internacionále stáli všichni a dokonce i tleskali.
Naši „Zlatí hoši“ na olympiádě v Turínu vyhráli nad Slováky 3:1 (teda asi).
Při hodnocení nás všechny rejža poslal do Hlinska - zákaz jakýchkoliv improvizací... Večeře : řízek + bramborový salát.

22. 3. března 2006 Jilemnice

Většina jela z Ústí - Láďa z Belgie.
NIC jsme nezapomněli!!! Klidná a rychlá příprava
Zaučení Pavla S. jun. na svícení za JaPa.
Zahájení festivalu hercem panem ZINDULKOU - při večeři z jeho strany velká pochvala za představení. Asi to myslel opravdicky, po večeři se dlouho zdržel a povídal si s námi - to opravdu potěší.
Asi každý něco popletl: - Zuza Vánoce II. - to bylo dost hustý
- hoši zapomněli na horníka
- Helča už zase zapomněla aktovku...
132 diváků - vlažné publikum. Večeře: řízek + bramb. salát

23. 10. března 2006 Chocení

Helča úraz kolena.
Až na zapomenuté světlo - zřejmě v Jilemnici - příprava poměrně v pohodě.
Představení uvolněné jako nikdy, všichni si to opravdu užívali.

Dokonce R1 s „Text sleduje“ v zákulisí měli záchvaty smíchu při Helčině póze, dle jeho slov „jako když slepice sere“, což „Textu sleduje“ nic neřeklo, protože je „paneláková“, a taky při Libuši.

Pauče začala mluvit, ale ve 23hod se Láďa začal těšit, že o hlas zase přijde. Nedala mu - chudákovi - celou dobu pokoj.

170 diváků - dobré publikum. Večeře: guláš + chleba

24. 11. března 2006 Třešť

Odjezd v 10 hod. z Ústí .

V 10.10 hod. jsme byli už zase v Ústí (R1 totiž zapomněl doma „nesesér“).

V 10,30 konečně opět odjezd z Ústí.

Láďa slavil svoje červnové narozeniny!!!

Květuše dala zápisné a R1 odškodné za opakovaný odjezd - dost dobrý a poměrně rozverný začátek.

Konec přepravy byl už smutnější, když vyschly zdroje - na všechny padla únava z pátečního představení.

V Třešti nás přivítal Honzův kamarád z vojny pan Bukvaj, místní řezbář a autor nádherného dřevěného betlému.

Oběd, prohlídka betlémů v soukromí a v Muzeu betlémů. Mezi vyřezanými koledníky zaujal čtyřlístek Karel IV. - Komenský - Masaryk - Havel : jako živí. Konstatovali jsme, že mnozí jedinci jsou opravdu dost šikovní.

DÍKY Honzovi za zorganizování „kulturní vložky“.

Příprava na představení v pohodě, z a s e jsme zahajovali festival.

Privítání pořadatelů, následovala prohlídka jejich kulturního stánku. Nezbyvalo nám, než jim závidět zázemí a podmínky k jejich činnosti. Následoval připitek v krásném divadelním báru - napůl loutkovém divadle.

Zhlédnutí zkoušky na slavnostní zahájení festivalu domácím souborem - KAM SE HRA-
BE NÁŠ KABARET!!! R1 to málem omarodil. A zase to nějak dopadlo!!!

Soubor mírně přešlý mrazem.

Představení se vcelku vydařilo. Trochu se na konci popletly dveře, ale děvčata z toho nějak vybruslila.

JaHu prodělal depku z nepřítomnosti Pepička a neustálého protežování Helči, která není jeho!!!!!!!!

Pochvala od R2 za přednes dopisů babičky a Freisteina!!! Nebývalé!

225 diváků. Večeře: večeře masná - neslaná klobása, zatímco na vedlejší raut se nosily obložené mísy.

Následný zpěv ve zmíněném báru (dobré!) – odjezd v 0.30 – příjezd domů ve 3.30 hod.

Turné po Moravě 31.března – 2.dubna 2006

25. 31. března 2006 Hustopeče

Začátek záplav v Ústí!

Láďa jel vyklízet sklep, nahánění po Ústí, zastávka v Dlouhé Třebové - obhlídka valící se vody na domek dcery R1 - našťěstí už po evakuaci - dostat se k domku už nešlo.

Poslední opět Sedláček těsně před ním JaHu (nastupovali v Č.T.)

Mírně schlíplá nálada díky záplavám v Ústí.

Během celého dne, večera i noci jsme byli díky rozmachu mobilních telefonů informováni o vzestupu hladiny vody v různých částech města v podstatě průběžně.

Zuza zoufale organizovala pomoc rodičům až přes Prahu. (Nakonec to dobře dopadlo, pomoci nebylo třeba - voda se zastavila 1 cm pod posledním schodem)

Zápisné od Marušky – žehličky Hellmuthové (B+F) zapříčinilo mírné zlepšení nálady.

Po režisérově kázání o slušném chování na ubytovně jsme si připadali jako žáci ZŠ na výletě do ZOO. Pauče to inspirovalo k založení ZOO v autobuse s těmito výsledky:

Tom - lachtan, JaHu – jezevec, Laďa- žirafa, Text sleduje - tuleň, JaPa - rys, Pauče - kudlanka nábožná, Pavel S.ml - retrívr, Maruška - šimpanz, Ivča - lev, R1 - bejk, Zuza - kočička, Jarmi - veverka, Feráři – hroši, Anička - veška, Helča - čau čau, JaHa - kozoroh, Dáša J. - koza (zapomněla jsem na Pavla sen. - hovnivál).

Řidiče jsme pasovali na kance.

V Brně nástup Abatyše Marie.

Při couvání ke kulturnímu „stánku“ sklídlil řidič Luboš obrovský potlesk.

Příprava v pohodě.

Výroky: ...Budžes...určitě to byl kom...hrdina

...straví chrám bratrské doby

Při Vánocích II. byl JaHu trefěn vlastní bambulí do pravého oka - plakal ještě při Kubišové.

Večeře kuřecí maso se sýrovou omáčkou + opečené brambory.

Domáci nám věnovali i 5 lahví vína, které jsme zlikvidovali hned po večeři, aby se pak mohlo jít hned spát!

Diváci: 35

Po ubytování ve Velkých Pavlovicích asi kolem 0.30 hod., přes přísný zákaz R1 poměrně hlučná zábava před ubytovnou, nastartovaná zbytky vlastních zásob a podpořená konzumací zbytku hruškovice od abatyše Marie (údajně moc dobrá - teda ta kořalka).

Pauče řekla JaPa, ať počká doma, že to jde okouknout a vrátila se až k ránu. Nezapomenutelná pyžamová scéna Aničky a JaHa - s tím by mohli do televize.

S k o r o n e j v ě t š í b o r d e l d ě l a l R1 !!!, ale svoji postel si na pokoji s JaHa nakonec uhájil.

26. 1. dubna 2006 Boleradice

Ráno kolem 10 hod. společná snídaně pod pergolou. Odjezd do Mikulova - prohlídka hrobky, zámku, města a restauračních zařízení. Volný program.

Odjezd ve 13 hod. Habřík JaHu se zadrhnul na internetu - na oplátku přinesl nejčerstvější zprávy o ptačí chřipce v ČR a záplavách - asi ho přejmenujeme na Černou kroniku.

13:30 přesun do Boleradic.

Po cestě Pavel senior zaperlil výrokiem „...srnky mi sežraly strom. Ten, co má ty zelený listy!“ To dostalo „Text sleduje“ z poměrně hluboké deprese - dík.

Krásný sál, zázemí, diváci, vesnice, hřbitov, sklípek i počasí... p r o s t ě SUPER!!!

Večeře byla netradičně před představením - guláš s chlebem, káva, voda.

140 - 150 kusů skvělých, ba přímo fantastických diváků - nejlepší na malých štacích.

Perfektní představení co do atmosféry i když tam bylo dost zádrhelů:

Nejlepší byla Zuza, která sebou sekla při agitaci Kačenky do SSM – čímž sebe, Pauče i Helču totálně odbourala!! Scénku dohrály až po spontánním potlesku publika na otevřené scéně.

Zaseknutý komunistický starosta vesnice s manželkou statečně vytrvali až do konce - zřejmě dost trpěli, za což se nám, stejně jako za celé představení, dostalo mohutných díky od vedení místního souboru. O přestávce uzavírali sázky, zda starosta vydrží nebo uteče.

Rychlý přesun do Pavlovic - zákaz sprchování a tryskem do vinného sklípku, kde byl již připravený obložený talíř.

Mírná nervozita v kroužku JaHu, JaHa, Lád'a a „Text sleduje“ - anšto chystali pro ostatní překvapení - pásmo JaHu „IN VINO VERITAS“, o kterém opravdu nikdo jiný nevěděl! Přes minimum zkoušek (asi 2), se to hochům povedlo a myslím, že chvála z řad kolegů byla upřímná.

Cítát večera Marušky H.: „...Sedláčkovi prdnul pytlík!“ - po dodatečném šetření se přišlo na to, že šlo o pytlík s brambůrky. Dost se nám ulevilo.

Pak následovala volná zábava až do ranních hodin. Uzdravila se i Pauče.

Helča s Aničkou si to zvláště užívaly.

Nechybělo ani nezbytné „batikování“ červeným vínem - hned 3x (R1, JaHu a „Text sleduje“). Radost tradičního „batikéra“ Pavla sen., že v tom už nelítá sám.

Dášenska Ferarka uložila unaveného R2 a mimořádně vydržela až do rána.

2. dubna 2006

Velké Pavlovice

V 10.30 hod opět společná snídaně pod pergolou – to byl pohled na účastníky zájezdu! Mnohé jsme poznávali jen podle jejich oblečení.

A nad nimi vlály na trámu sušící se částečně ještě zarudlé světlé zaprané kalhoty R1.

Některým členům souboru dělali jejich doma zanechavší rodinní příslušníci mobilními telefony budíček už od 9 hodin - asi nevěděli kam a s kým odjeli.

11 hod. odjezd do Hustopečí - nakouknutí do krásného nového moderního kostela, restaurace a odjezd domů .

Příjezd do Ústí v 16.30 hod. ve zdraví a v relativní pohodě.

Turné nemělo chybu.

27. 14. dubna 2006 Žamberk

Rychlá příprava. Pomohla omladina Pavlína + Ondra + Jindra.

Helča překvapila zraněnou nohou a sešitým prstem.

R2 nechal doma chytrou knížku, což byl důvod k nervozitě.

Rozbitý reflektor „zachránil“ domácí správce divadla - děkujeme.

Celkově popletené představení:

Tom neměl při 2. gongu ještě boty a R2 pustil hudbu - děvčata na hudbu vyrazila, hoši ne. To byl začátek konce. V podstatě všichni něco spletili.

Helča zapomněla, co s ní udělal doktor po zranění na závodech a tak řekla: „...že se na koleno doktor vyprdnul a zašil jí prst...“!! - skvělé.

Premiéra sněhuláka a kapra při Vánocích - mělo to úspěch.
Diváci 37 kusů - večeře guláš. Dost pomalý a rozklepaný číšník.

P.S. R1 si nechal hodnocení představení až do autobusu při cestě do Jihlavy za 14 dní. Zřejmě nechtěl být hrubý na kolegy před ostatními návštěvníky restaurace.
(Do Jihlavy se stejně nikomu nechce.)
Snad na dost věcí zapomene a nebude to tak hustý.

28. 29. dubna 2006 Jihlava

Sedláček přišel čtvrtý!!!!

1. z d r ž e n í - Luboš Zářecký se někde na trase zasekl - k našemu údivu opět přivezl abatyši Marii, což se nám vyplatilo neboť dala zase zápisné a další dvě ruce při stěhování jsou také velké plus.

2. z d r ž e n í - Láďa ubytovával zákazníka z JAR v hotelu UNO, čímž byl odjezd opožděn asi o 20 min., což byl důvod nervozity některých účastníků zájezdu.

Trochu, i když naivně, jsme doufali, že R1 zapomene na hodnocení vystoupení v Žamberku. - N e z a p o m ě l !

Mluvil slušně, leč důrazně. Jediné, co je ochoten hercům tolerovat jsou výpadky textu. V tuto chvíli ještě nikdo netušil, že tato věta bude dnes do puntíku naplněna.

R1 nám krátil cestu plánem vystoupení na 2. pololetí. Ukázalo se, že někteří (Láďa) pojedou v květnu hrát do Police, zatímco ostatní zamíří do Teplic. Pořád se nemohli nějak domluvit. Cesta byla dlouhá a neveselá.

Vše vynahradil příjezd do Jihlavy. Abychom nezabloudili, tak hned na první autobusové zastávce oslovil R 1 nějakou paní, která bez řečí nastoupila do autobusu a že nám cestu ukáže. Vyklubala se z ní revizorka MHD a v nás trochu hrklo, že nemáme lístky.

Dovedla nás (k našemu velkému údivu) do psychiatrické léčebny. To v nás konečně probudilo zvědavost a radost ze života. Takové překvapení málokdo čekal. Jenom jsme si nebyli úplně jisti, jestli nás po odehrání našeho představení pustí ven v plném počtu. Velké obavy byly zejména o paní lékárníkovou Glancovou.

Milé uvítání paní Holíkovou, která n e n í manželkou ani jednoho z hokejistů Holíků, což zjistil náš investigativní novinář JaHu.Hezké útulné divadélko - milí zaměstnanci - zkrátka pohoda.

Ó, jak se to vždy nakonec vymstí!?

Diváků vstřícných a veselých 70 kusů.

První polovina představení proběhla bez větších zádrhelů.

Diváci dobře reagovali, hrálo se fajn.

Osudový byl dopis babičky Freisteinovi. Anička ho totiž silně zkrátila:

“Milý Karle, máme teď Helenku na nějaký čas zase u sebe a snažíme se o ni, aby to šlo. A tak to je“. Basta fidli a odešla do zadu, kde sekla s parukou.

Helča z toho nějak vybruslila (přiznám se, že vůbec nevím jak, protože mě chytil takový záchvat smíchu, že jsem se probrala až u cikánů).

TA HELČA JE ZLATÁ HOLKA !!!!

Při oblíbených Vánocích II. Zuza řekla hned poslední sloku Pavla sen., čímž ho tak vyděsila, že se vzmohl pouze na konstatování, že to řekla za něj. Situaci zachránil

R2, který pustil hudbu a Vánoce tak definitivně ukončil.

Posledním hřebíčkem byl Pavlův totální výpadek při recitaci A hrdý buď. První nápověda

přišla z hlediště, pak od „Text sleduje“ a nakonec od JaHu, na kterou Pavel konečně za-
bral.

Ještě že už byl skoro konec a diváci tak vstřícní, že se jim to snad i líbilo.

R1 i R2 už neměli sílu se rozčilovat a vývoji celého představení se jen smáli.

To se nám všem dost ulevilo.

Úklid, nakládání. Večeře: párek + chleba + pití všeho druhu.

Odjezd asi ve 23.15hod.

Mužská část osazenstva se uložila ke spánku. Ten však netrval dlouho, jelikož úderem
půlnoci spustily “čarodějnice od Budžese” svůj song a zahájily tím svůj svátek - 30. dubna.
Mužskou část to probralo ze spánku natolik, že Honzovi tato akce vnukla geniální nápad,
že při průjezdu Hlinskem zazpíváme jeho dlouholetému kamarádovi Svobodovi pod okny
„Dobrou noc“. Trochu jsme doufali, že nás sebere městská policie za rušení nočního klidu
a konečně zažijeme něco dobrodružného.

Nedočkali jsme se. Zazpívali, popili a jelo se dál. Všichni byli tak probraní, že se zpívalo
až domů. Nakonec to byla dost veselá štace.

Příjezd kolem 02 hod.

Při vystupování se do tábora hrajících v „Polici“ přidal Tom - už tam málem pozval něja-
kou kamarádku. Jestlipak my jsme v té Jihlavě neměli zůstat?!?!

Možná by všem pobyt v tamní léčebně dost prospěl.

29. 19. května 2006 Teplice nad Metují

Poslední představení této sezóny (pokud se sezóna počítá jako školní rok).

Býci slavili narozeniny - R1, Anička a Helča. Už chápu, proč hraje v Budžesovi tolik lidí
- aby bylo pořád co slavit!

JaPa měl též připraveného fernetu za opožděnou oslavu svátku, ale jelikož mu strach ne-
dovolil ji rozdělat už v autobuse, nechal ji na konec představení. Taky to nakonec nebyl
špatný nápad. Přesto byla nálada celkově „uťápnutá“.

Divadlo zatuchlé, přetopené s mírně přiovilým správcem.

Příprava klidná bez excesů. Dobré publikum v počtu asi 35 ks.

Před představením vystoupil R1a omluvil ztrátu hlasu JaHa, kterou utrpěl na zahraniční
dovolené na Slovensku, ale ten všem vytřel zrak, když dvě své scény zahrál lépe než kdy
jindy: tedy nemocného Dusila na začátku a záhrobního ke konci představení.

Kroupová s Kačenkou ve scéně ze šatny opět nezklamaly:

Kačenka skončila z neznámého důvodu po první větě a Kroupová jí řekla “...tak si to udělej
sama“. Záchvat smíchu chytil našťěstí Pauče až o přestávce.

Pavel sen. také nezklamal: při Vánocích II. vyměnil řízek za filé.

On to snad dělá schválně!

Večeře: kuřecí plátek a brambory + trochu střelený číšník.

Přední část autobusu (za pomoci JaHu – zástupce zadní části) prozpívala celou cestu
až do Ústí.

30. 22. července 2006 Lipnice nad Sázavou „Haškova Lipnice“

Odjezd už v 7.30hod!!!!

Návrat Milana Vandase. HURÁ! Zase upekli skvělou buchtu se sněhem. Než nám

došlo, že by se s ní mohli herci o Vánocích koulovat, tak jsme ji se.....

Opět zapomenutá krabice ve skladu. Tentokrát to byly lampičky. Ach jo. Až jednou odjedeme kompletní, tak to bude důvod k oslavě.

Hrálo se v komnatě hradu Lipnice. Dost nás děsila představa nošení „krámů“ přes celé nádvoří, ale na pomoc přijel traktor Zetor a cestu přes nádvoří nám ušetřil - příkré schody do 1. patra a přes dva sály nikoliv.

Při venkovní teplotě přes 30°C jsme se báli, že na divadlo nikdo nepřijde. Byli jsme ale mile překvapeni návštěvou: přišlo 100 diváků a několik jich dorazilo dokonce až z Prahy. Velice vstřícné publikum.

Zuza s Pavlem sen. si ovšem i tentokrát připravili další kreaci Vánoc II. - opět byl zmatek - ty Vánoce jsou snad zakleté!!

Ale jinak si to všichni užívali. R1 byl spokojen.

Svérázné hodnocení našeho vystoupení se objevilo v kronice hradu:

“Představení stálo za hovno! Nehrála tam Bára“ podpis: Líná Huba, Parašutista – malá svině“ - taky názor!

Večeře: guláš v hradní komnatě - kdy se nám to zase poštěstí?!

Pořadatelé se vyznamenali: dodnes nám nezaplátili, navzdory mnoha urgencím, dopravní náklady, jako jediní z té dlouhé šňůry představení. Je to určitě velká ostuda tohoto poměrně známého festivalu, zasvěceného našemu největšímu srandistovi

Haškovi, který by to prostřednictvím Švejka určitě patřičně okomentoval.

Přejezd do Betléma - našťestí jenom v Hlinsku - který byl zachráněn díky nezměrnému úsilí někdejšího ředitele knihovny (doufám, že to je správně) a našeho současného kolegy JaHu (ten je taky u všeho!!!)

Přejezd výjimečně ještě dnes.

31. 10. září 2006 Val u Dobrušky

Diváci asi 100 ks, z toho 20 dětí

3 psi

1 senátorka

Překrásné prostředí přírodního amfiteátru s malým lesním amfiteátre. Milí pořadatelé.

Naše představení „urychlilo“ nové zastřešení pódia stabilní kovovou konstrukcí, takže to byla úplně velká premiéra. Střechu jsme ale nevyzkoušeli, neb vládl opět nádherný letní den - jak vymalovaný. Prostě fantastické letní počasí, pěkné představení. Milan si to už opět „našlapoval“ k návratu na jeviště.

Večeře: guláš + chleba

32. 22. září 2006 Sloupnice

Odjezd v 15.30hod. dvěma miniminibusy.

Přivítalo nás „pološapitó“: herci se předváděli na betonu pod dřevěným krovem, diváci na nás zírali z laviček pod fólií (při větrných závanech až příliš šustící).

Středu scény dominoval kovový sloup, jenž občas vycentroval naši jindy tak dokonalou choreografii.

Zákulisí skýtalo příjemný přebytek prostoru. Zatímco ženské části souboru byla ve venkovním ač uzavřeném prostoru zima, muži si užívali sálajícího tepla, byvše „grilování“ ohněm z ohniště, jež měli těsně v zádech. Díky tomu se některé z žen, zvláště Pauče, přicházely občas „pochlapit“.

Určité rozladění před představením způsobily poškozené stojany několika reflektorů (v podezření kolegové z FStory) a vymazání světelného programu, což musel chudák R2 rychle dohánět. Aspoň se však odreagoval ostrým vyplíněním Milana za použití kladi-va vůči jevištní železné konstrukci při její montáži.

Zatímco „Text sleduje“ se v tu dobu ubírala freisteinovským směrem k Miami a dále, R1 za ni sledoval představení coby nápovědník.

Průběh a ohlas na představení lze označit přibližně jako průměrný.

Úspěch Helči byl výraznější ve srovnání s ohlaselem na snahu jejího komparsu. Potlesk na otevřené scéně sklidila třeba i při hlášce „...jak s..l kniže Přemysl“, což se nestávalo ani na lepších štacích.

Určitým překvapením bylo, že „Sloupenští“ nijak zvlášť nezareagovali na ústroj Helči pro sportovní den, což byla ve srovnání s jinými štacemi naprostá výjimka. JaHu z toho vyvodil závěr, že jej tedy zřejmě dosud běžně užívají.

Tradičně, i když zase trochu jinak „povedené“ byly veršované Vánoce II, když Zuza se nečekaně ujala Pavlova partu.

Diváků bylo prý 60 platících plus deset navíc.

Zpestřením jídelníčku byl „Sloupenský steak“ s okurkou, hořčicí a skývou vynikajícího sloupenského chleba. Připravený byl na stejném ohništi, jež za námi příjemně popraská-valo při představení.

Atmosféru zájezdu dokreslovaly ohlasy jeho účastníků na oslavy výročí 110 let

Víceny během předchozího víkendu. Dále pochvalné hodnocení Almanachu

Pavla Sedláčka sen. a těšení na středěční večer na Mandlu, kde se sejdem „nalehko“, tedy bez neoblíbeného stěhování krámů.

Štace byla významná především ztrátami: Pavel sen. ztratil snubní prsten, naposledy uslyšel jen jeho cinknutí a hledání za pomoci kolegů i pořadatelů bylo bezvýsledné.

Tajemný JaHu zase prý ztratil jistě iluze.

Čas návratu domů: různý!

33. 23. října 2006 Polička

Celkově smutné představení - asi podzimní únava.

Všichni psychicky nebo fyzicky rozhození - vykradení firmy, choroby,... Při soupisu bych si asi vypsala tužku.

Čmudilky (H+A) si při svém rituálu zabouchly dveře a nemohly se dostat zpět do divadla - málem se hrálo bez nich.

Krásné Tylovo divadlo, ochotní pomocníci s vozičky - hoši k nezaplacení!!!

Pozor : nápověda v lóóóži!

Příjezd Ládi v 18.59 hod - hrálo se od 19hod.!? (pracovní povinnosti - snad)

Vánoce II. - opět tradiční zmatek = už mírně nervózní R1 před nadcházejícím představením v Příbrami (Zuzu dohnal k až slzám).

Diváci asi 55 kusů - smáli se, ale netleskali. Večeře: obložený talíř + rohlík

DOBŘÁ ZPRÁVA: mezi zmuchlanými svršky v krabici u Čuška se našel zatoulaný Pav-
lův snubní prsten (JaHu však ztracenou iluzi nenalezl).

Měl to být vrchol našeho snažení a určitá forma odměny pro celý soubor. N e b y l .

Odjezd v 7 hod., cesta klidná – mohlo se i čůrat.

Poměrně brzký příjezd do P. Venku byl již první poprašek sněhu. Skromné ubytování na zimním stadionu a poměrně mnoho času na přípravu.

Dosti svérázný personál - nepomáhající a neochotný správce, „chytrý osvětlovač“.

Ještě jsme netušili, že to je pouze začátek dalších překvapení.

Divadlo Antonína Dvořáka děsné, studené, socialisticky realistické - zastavil se tam čas nejméně před 20 lety a od té doby tam asi nikdo ani neuklízěl. (Pravda, divadlo je údajně po částečné a tolik potřebné rekonstrukci, ale nikdo to nepoznal).

Na jevišti byla navíc hrozná zima a nedostali jsme ani 1 litr vody!!!

První představení v 16 hod.

Představení v předplatném - přišlo 20 diváků (kapacita divadla asi jako u nás) .

Děsné, studené publikum - ještě že máme roztleskávače JaPa. Pokud se už někdo zasmál, tak si hned zakryl ústa, aby ho snad nikdo neslyšel!

Dalibor zapomněl v autobuse housle, takže si ani nevrzнул a Zuza musela na scénu sama.

Vánoce II.: Zuza tentokrát bez chyby, což zaskočilo Pavla natolik, že popletl 3.sloku Milan vyrazil do lesa bez trenek (slipy si našťestí nechal) a celou dobu výletu a hledání partyzána si cudně stahoval triko - ještě že bylo o 2 čísla větší, než by potřeboval.

Po skončení představení autogramiáda - to poněkud překvapilo.

Druhé představení ve 20 hod.

Raroch zkrátil představení o 3 věty (v podstatě jsme mu byli vděční).

Diváci 40 - 50 kusů mírně zahřátější než odpoledne - po představení výkřik BRAVO!

Vánoce II: proběhly docela dobře Pavel jen místo reptání protestoval.

Pak už jen rychlý úklid a opuštění divadla, kde na nás doslova všechno padalo.

Vrchol zájezdu však na sebe nenechal dlouho čekat: stala se jím večeře ve 23.30hod.

Psychicky i fyzicky zdeptání jsme dorazili do restaurace, kde naprosto nepříjemnou servírkou nám bylo sděleno, že se najíme a vypadneme, protože mají do 24 hod. a přišli jsme o půl hodiny déle, tak žádné vysedávání.....Jasně!!?

MOOOOC hezké uvítání. K jídlu byl vepřový plátek + brambor.

K ukončení večeře prakticky došlo zhasnutím téměř všech světel v restauraci.

Vyhození jsme přetáhli o patnáct minut a upřímně řečeno, ani jsme se nezdráhali, těšice se, že si posedíme na „hotelu“ místního stadionu.

Po ujištění odpoledním vrátným, že jsme na ubytovně sami, „rozbili jsme stan“ na chodbě a byli nažhavení na posezení s písní... Po krátké Honzově hodnotící řeči a dalším zápisným od Marušky H. konečně Pavel jun. udeřil do strun kytary a děvčata se nadechla ke zpěvu.

Ovšem po první sloce je ostře utnul rozčilený a nebezpečně vyhlížející večerní vrátný s tím, že rušíme noční klid a jestli okamžitě nepřestaneme, zavolá policii a jestli jsme normální dělat takový rámus... a že ostatní hosté si stěžují?!?!?

(Přítom jediný prošeďší host byl velice příjemný a málem jsme jej přemluvili, aby si s námi poseděl!!)

Další příbramská facka. No blbcům a hlustvisihákům se nemá odporovat.

Nálada pochopitelně značně poklesla, slabší jedinci šli spát, silnější vydrželi tiše hovořit na chodbě do 03 hod a nejsilnější štěbetali na pokoji nevím do kolika...

5. listopadu 2006

Další „dobrá“ zpráva následovala hned po probuzení: noční hlídač na nás nezapomněl a jestli prý do 9 hod. neopustíme pokoje, zaplatíme další nocleh - jak přívětivý kraj!!!!!!!!!!!!!! Z pokojů jsme tedy vypadli a v klidu posnídali na chodbě, kde nás opět zkontroloval již dopolední vrátný (určitě patřičně barvitě o nás informovaný svým kolegou) ohledně manipulace s nábytkem, kterážto je místní vyhláškou přísně zakázána. Ach jo.

Na víc jsme již nečekali a opustili jsme urychleně i tyto nevlidné prostory a chystali se na Svátý vrch, protože „tam je prý opravdu hezky“.

Hnusný počasí, v podstatě jako celý pobyt v Příbrami.

Projeli jsme starým městem (o poznání hezčím, než jeho socialistická část s divadlem), minuli důvěrně známý kostel, který nás provází na naší scéně a zamířili přímo na Svátý vrch, vlastně jen těsně pod něj. Zbytek jsme už došli pěšky.

Helena měla pravdu. I když bylo počasí velice neutulné, Svátý vrch je opravdu krásný a procházka po něm byla tím nejhezčím, co jsme tady zažili a nejlepším pohlazením po tom, co nás v Příbrami potkalo.

Myslím, že jí tak trochu napravil reputaci.

Krásná procházka, focení a odjezd, který tentokrát nikoho nemrzela.

Zastávka na TIRu na kávu a česnečku - obsluha podobná té příbramské.

Při debatách u česnečky o dojmech z výletu jsme usoudili, že diváci se nemohli bavit, protože oni TO ještě pořád žijí a v té půlnoční servírce jsme odhalili Andělu, která si po výletu s Jiskrama MUSELA vztít Vladimíra (nas.... noční vrátný) a oba jsou vzteklí z toho, že si na tom pitomým výletě, (na který šli jenom kvůli kádrovému posudku), zkazili celý život. Skutečně dobrá zpráva byla – NEBUDEME VYKLÁDAT!!! Hurá!

Příjezd do ÚO kolem 16 hod.

36. 7. listopadu 2006 Česká Třebová

Tak máme zase po roce výročí VŘSR a my jedeme opět slavit Budžesem, tentokrát na tak trošku vytrucované představení do ČT. Snad to zase nebude pořápaná štace jako ta v „EL-EJ“ (rozuměj Lanškrouně) před rokem.

Odjezd v 15.45hod.- příjezd 16,00hod., polovina souboru měla dorazit až přímo na místo činu. (Zuza, JaHu, Tom a Lád'a).

Rozhánění besedujících důchodkyň busem na příjezdové cestě - pro velký úspěch opakováno dvakrát.

Ještě v 16.45hod jsme byli v autobuse - nenašel se správce, aby nás pustil do divadla - stejně před bránou a vjezdem ke kulturáku stála auta, tak to bylo vlastně jedno.

Nechutný telefonát R1 s páně ředitelem kulturního centra Pr. a jeho následné praštění s telefonem s poznámkou, že správce je připraven již od 15.30 se nám poklonit až k zemi...

Pěkné přivítání místního kulturního bosse, který nám ovšem vůbec nefandil.

Nálada v souboru na bodu mrazu, stejně jako teplota ve stojícím autobusu.

Dlouhou chvíli nám Pavel sen. krátil jadrným líčením ustavujícího slavnostního zasedání ústeckého nového zastupitelstva.

Po objevení správce už bylo všechno v pořádku, vše se vysvětlilo a příprava šlapala až do příchodu pana ředitele, který si přišel vše zkontrolovat.

Jeho „povzbudivou návštěvu“, u které jsem nebyla, nemohu barvitě vylíčit, ani obsah ani náladu, ale ti, co byli nejbližší dosvědčili, že našemu R1 sdělil: „ že on ani celá ČT není zvědavá na naše ubohé umění...“ Výrok, který by od tak vysoce postaveného inteligentního člověka působícího v kultuře snad ani nikdo nečekal.

Všichni byli dost napnuti, jak tohle dopadne.

JaHa + Pauče těsně před rozsypaním.

Po zkušenostech z Příbrami jsme měli strach z publika a navíc jsme hráli ve vlastní režii, takže jsme měli nachystané kreditní karty s tím, že pokud nikdo nedorazí, tak to holt zaplatíme ze svého.

!JENŽE! Naštěstí i přes úvodní potíže všechno dobře dopadlo.

Diváci - dle odhadu správce Miloše jich bylo na 200 živých kusů - reagovali úžasně.

Byli doslova zlatí, upřímně se bavili a tleskali i když šel Lád'a Hruža do pomocné školy!!! To všechno snad svému šéfovi kultury navzdory!

Pavel sen. v zápalu boje málem vyrazil na Libuši ve spartakiádním úboru.

Katastrofě zabránil jen rychlý zásah Jarmi.

Zuza + Pavel sen. v nastalé euforii NESPLETLI Vánoce II., ale zjistili jsme, že je to pak vlastně jen velká nuda.

Marodi hráli pod silnou dávkou analgetik a jiných svinstev jako o život.

Odměnou jim byl výborný guláš v restauraci BOHEMIA s milou obsluhou.

Pořadatel: DS Vicena připravil účinkujícím vynikající večeři: 6ks masa s křenem + 1 ks houskový knedlík + 3 ks bramborových knedlíků + 3 bramboráčky + kopeček rýže + 3 opečené brambory. Bomba!

Z posledních sil jsme o půlnoci popřáli Lubošovi Z. k jeho 50. narozeninám a k láhvince mu věnovali také souborový dres.

R1 nařídil, aby se ansámbly dal do kupy, protože za 14 dní se jede do ZNOJMA!!!

Dodatek:

Hulvátství páně ředitele Preislera nezkoušel ani po té vynikající večeři Pavel sen. a ještě v noci po příjezdu domů z této jinak zajímavé a krásné štace sepsal ostrý dvoustránkový dopis k rukám pana starosty Zedníka, čímž se mu ulevilo na duši, protože toho byl úplně plný.

P.S. Pan starosta Zedník mu na jeho dopis ještě neodpověděl a tak si myslím, že mu už asi neodpoví...

37. 24. – 26. listopadu 2006

Znojmo

VII. národní přehlídka seniorského divadla

Odjezd v pátek ve 12 hod. - zaměstnaná část spolku, zejména Lád'a, to nesla dosti nelibě. V autobuse byla učiněna dohoda, že v pracovní dny se hraje naposledy.

Sáhodlouhé a krkolonné couvání v Ústí u KD a „oblíbené“ nakládání (naštěstí bez podlážek).

Po cestě jsme připili nepřítomné Dagmarce Ferarce na zdraví - věnovaným 1 litrem karlovarského léčebného žlutavého pramenu „B“, anžto měla narozeniny, čímž lehce povolila zpočátku trochu neradostná nálada.

Cesta byla příjemná, proložená zpěvem.

Před 17 hodinou ubytování na internátu místní pedagogické školy a gymnasia, mírná aklimatizace a netrpělivé čekání na ztracené ovečky Jarmy a Zuzu.

Když se po hodinové chůzi po kruhovém objezdu (nevěděly do které ulice se strefit) našly, vypadaly dosti znaveně, leč šťastně, že nás opět spatřily.

A pak hurá za kulturou.

Nádherně zrekonstruované a dobře vytopené divadlo - takové malé „Národní“.

Navíc s perfektním zázemím i pro herce.

První představení: **ACH, TA NĚHA NAŠICH DAM** (3 ženy + lavička).

Jak my jim tu scénu záviděli!!! Během představení většina souboru poklimbávala. Děvčata na scéně se opravdu snažila, leč únava z pracovního procesu a cesty byla silnější...

Druhý představení: **BAREVNEJ SVĚT**. (Při něm se dospali ti, co to nestihli při prvním představení).

Bylo to autorské divadlo - hoši se snažili, ale neuchvátili. Opět skvělá scéna: 3 stojany, 3 tyče od koštěte a šňůra a opět naše bleďá závist.

Po zhlédnutí představení jsme se přesunuli do našeho přechodného domova na internátě. Zde R1 domluvil (a lépe než v Příbrami) „pronájem“ studovny za účelem společné oslavy narozenin hned několika členů souboru: Jarmy (65), Zuzy (55), Karel Petr (75) a Dagmarka Ferarka (55) v nepřítomnosti.

Bohaté občerstvení, neboli úvodní raut vsedě, mj. výborné koláčky od paní učitelky Petrové!!!!!!

Dobré chutnání nepokazila ani fekální historka v podání R1 a obdobné zážitky dalších kolegů. Oficiální konec zábavy kolem 3. hodiny. Opět zdravé jádro nezklamalo a v pyžamech se vydrželo bavit na jednom z pokojů (u Simira) do časných ranních hodin. (4.30 hod.)

25. listopadu 2006

Ráno snídaně a tryskem na hodnocení včerejších představení. Krásné prostředí „Divadelní kavárny“ na znojenském náměstí, milá porota a nezapomenutelně vzrjící dveře.

Při hodnocení jsme pochopili, že jsme nic nepochopili, anžto porota velmi ocenila námi zřejmě nepochopené autorské představení. No nic, příště snad pochopíme.

Následovala procházka krásným městem. Zatímco některé ženy měly ještě během dopoledne krámy, ostatní zamířili do pozoruhodné historické části města ke slavné a známé rotundě a výhledu do údolí Dyje. Jen naše Helenka musela překonat sebe samu a být statečná jako Hrdý Budžes, když jsme ji nahnali na vysuté schodiště za rotundou.

Ale byla opravdu statečná a vytrvala.

Pod hradbami pozdravil v útulku pro opeřence Raroch raroha.

Následoval oběd v restauraci a další dvě představení.

Třetí představení: **CASANOVA NA DUCHCOVSKÉM ZÁMKU**.

Slabší jedinci nevydrželi a zcela nespolečensky a nekollegiálně opustili sál, či si ustlali v loži (divadelní). Monotónní přednes textu vydrželi jenom silné povahy.

Čtvrté představení: **NEJSTARŠÍ ŘEMESLO** (2 lavičky a 5 žen se dalo vydržet, zvláště když počet těžce pracujících babiček pravidelně ubýval).

Páté představení: **HRDÝ BUDŽES**. No a pak přišla řada na nás. Hráló se až od 20.30 hod, světla se neinstalovala, takže bylo dost času na všechno. I na blahopřání před srpem a kladivem a nastoupenou jednotkou nejprve Dášence Ferarce, která se dostavila až v tento den, a pak Tomovi, který přijel vlakem až na naše představení a dostal velkou čekuládu za poslední záskok za Milana a všechny záskoky předtím. (Sme si teda mysleli.)

Představení si všichni užili a nikdo snad nic nepopletl. JaHu dostal pochvalu od „Text sleduje“ za „vystřížení“ dopisu od Freisteina. Špióni mezi diváky přinesli zprávu, že se představení opravdu líbilo. Jenom jsme doufali, že stejný názor bude mít snad i porota. Při loučení u budovy divadla, před odjezdem domů vysekl poklonu celému souboru R2, což se stalo vůbec poprvé (a doufejme že ne naposled).

Po představení byl dán povel k přesunu na internát, což někteří vzpurní jedinci odmítli a ansámbl se na jejich popud vydal do „Divadelní kavárny“. Z komediantů tam byly pouze herečky z Jihlavy, které okamžitě zapadly mezi nás a neopustily nás až do časných ranních hodin. Přispěly svou troškou do mlýna vyprávěním vtípů. Přednes byl jedinečný!!! Stejně tak i našich dvou milých chlapců s kytarami Pavla jun. a písničkáře Ládi, oba se s úspěchem přetahovali o přízeň čím dál rozvernějšího osazenstva Domu umění.

26. listopadu 2006

O co bylo veseleji v noci, o to hůř bylo ráno. Do 9 hodin jsme museli opustit ubytovnu. Tento moment byl pro některé nejnáročnější z celého zájezdu.

Trochu jsme měli obavy, že R1 si bude muset připlatit ještě jeden nocleh.

Ti, kdož se nestihli prospat při předchozích představeních, se těšili, že tak učiní nyní. Bohužel - nebo bohudík - se tak nestalo.

Šesté představení: Aktovky **VÝROČÍ** a zvláště **MEDVĚD** v podání přerovského souboru byly tak excelentní, že i těm největším ospalcům to nedalo a neusnuli ani na minutu.

Vrcholem bylo „Povídání o zhlédnutém“, kde porota hodnotila nás a Přerováky.

Ocenila náš kolektiv za nasazení při přípravě představení i soudržnost po představení. Nicméně porota měla pocit, že si to množstvím rekvizit zbytečně komplikujeme. Samozřejmě Helenka byla vysoce oceněna a obdržela cenu za ženský herecký výkon a dostala k diplomu krásného sádrového trpajzlíka.

Nejlepší byli asi zaslouženě Přerováci, kteří dostali ocenění za inscenaci a mužský herecký výkon. Opravdu si to zasloužili! Navíc nás spolu s lidmi z dalších souborů veřejně vychválili tak, že nejednomu z nás ukápla slzička.

A to nejlepší na konec: závěrečný raut!!! Tentokrát vestoje. I vyznavačka lehké a jednoduché stravy Lenka Karbulka se nechala unést a ochutnala téměř vše, co na stolech bylo. A ten pohled!!! Prostě nádhera! Jediný zádrhel byl, že jsme nemohli odjet dřív, než se to snědlo. I vypilo - zdejší vína potvrdila svoji znamenitou pověst. A protože toho bylo opravdu dost, tak jsme po třech dnech pobytu, ale příjemně zmožení, odjížděli pozdě a nestihli jsme rozsvícení vánočního stromu na náměstí v Ústí.

Holt divadlo si žádá oběti!!!

Krásný závěr druhého roku putování Budžese.

38. 12. ledna 2007 Opočno

Milana sklátily před Vánoce opět problémy s jeho srdíčkem a tak o jeho návratu jsme si mohli nechat opět jenom zdát. Loučení s Tomem ve Znojmě se stalo zcela symbolickým a jsme rádi, že nám přislíbil další „záskok“.

Pomsta R1 na souboru: ten náš pojízdný cirkus vč. dřevěných podlážek jsme museli vynášet z ulice po 40 schodech na jeviště (horší než v Brandejse), jedna společná šatna (prý gymnastický sálek) byla k dispozici o dalších 20 schodů výše, místa na jevišti bylo opět asi jako v Orličkách.

Vlastní divadelní komorní sál a jeviště byl však velmi pěkný.

Nejprve Pavel sen. zjistil, že doma zazdíl červené trenky a cvičky na spartakiádu (po vystoupení na Přijďte pobejt) - zachránila ho Dagmarka Ferarka, která ve městě vykouzlila roztomilé červené sexy slipy s nohavičkou a poklopem s bílými knoflíčky a ptáčkem.

V 18 hodin volal S.O.S. Tom z autobusu mířícího z Pardubic do Hradce a bylo zcela jasné a zřejmé, že zpoždění jej uvězní v Hradci - zachraňovala opět dobrá duše Dagmarka Ferarka a jela pro něj svým autem. Začínalo se s „královským“ 15minutovým zpožděním.

Přišlo jen 50 diváků, zato suprových a tak jsme se „snažili“ a našli jsme to do nich:

- nejprve Zuza perlila ve Večerníčku - „...děti dychtivě tloukly na jahody...“
- potom tomu dal korunu Pavel sen., když se při scéně „socha horníka“ prohlásil gynekologem, našťěsti se včas vzpamatoval a doplnil svůj rejstřík o kýženého patologa - přesto málem odboural Helenku, Kačenku, Pepu i sochu horníka (Toma), o zákulisí nemluvě
- Tom - pohodář si to ovšem vynahrádl vzápětí, když spokojeně připravený na spartakiádu podřimoval v zákulisí a málem zapomněl na vozíček pro Libuši.

V poslední chvíli to zachránil Láďa a pak nastal cvrkot - Tom stíhal jen navléknout rozmačkanou košilkou vespod naostro, když stačil ještě červené trenýrky v běhu odhodit - prostě byl to andělek...

- Pak se nám ještě někde asi zapovídal JaHu, což divák našťěsti nepostřehl.
- Naopak „Vánoce“ tentokrát proběhly zcela normálně, což podle opětovných ohlasů byla tak trochu „nuda v Brně“
- Za cestovatelku Lenku Karbulku obětavě zaskočila Maruška H., jež našťěsti neměla téměř žádnou práci, jen se místy nestačila divit, ale bavila se prý skvěle.

Večeře v hotelu „U slunce“, vynikající: grilovaná, chutně ochucená čtvrtka kuřete a šťouchané brambory s mladou cibulkou, doplněná ne moc sladkým zákuskem v podobě nemilého sdělení, kdy R1 potvrdil, že Milanův zdravotní stav neposkytuje záruku jeho dalšího účinkování v dalších plánovaných představeních a proto vyvstal velký otazník nad další existencí Budžese - dostali jsme den na rozmyšlenou jak dál...

39. 13. ledna 2007 Týniště nad Orlicí

Konečně jsme mohli odehrát představení již jednou „odehrané“ (jak sdělil na svých stránkách „Rychnovský deník“ již v sobotu 18. listopadu 2006 a v pondělí 20. listopadu 2006) a naplnit realitou tuto vynikající novinářskou kachnu:

„poradili jsme si výborně v režii Jana Štěpánského s nesnadným textem a sklidili zaslouženě závěrečné ovace asi padesáti skutečně spokojených diváků.“

Lenka Karbulka stále na cestách (za zaskakující Marušku H. zaskočila pro změnu Květuše

Richterová, která byla stejně v nápořední budce zcela zbytečná v téměř bezchybném představení - jó holt každý den není posvěcení.

K večeri byl v divadelní klubovně podán dobrý řízek s bramborovým salátem.

A to nejlepší na konci:

Soubor se dohodl, že dá Budžesovi ještě poslední šanci - po Havlbrodu se uskuteční ještě pět představení podle možností s tím, že při tom pátém vystrojíme Budžikovu slavnostní pohřeb velkou derniérou na domácích prknech

Roškotova divadla...

40. 21. dubna 2007 Napajedla zahájení 50. ročníku přehlídky ochotnického divadla

Odjezd v 9 hod - Sedláček byl třetí!!!!

Přijel nový pan řidič - při couvání s vlekem mi ho bylo trochu - teda vlastně dooost líto.

Začátek byl slibný - oslavenec Milan a Jardové se nedali zahanbit - Becher to jistil!! Nepřítomný Tomáš Hellmuth byl zhmotněn lahví „myslivce“, kterou na povel R1 zabavila Andulka na horší časy.

Cesta byla dlouhá, jelikož Luboš Z. zřejmě v rámci úsporných opatření neměl na našem autobuse dálniční známku a tak se jelo „Čábeličkami“, což bylo dosti únavné.

Zastávka v Kroměříži na oběd - někteří účastníci zájezdu stihli i návštěvu zámeckého parku.

Přípravné práce proběhly poměrně v klidu. Večeře - řízek s bramborovým salátem - byla už netradičně v 17 hod (až večer jsme pochopili důvod).

Zbývající čas do začátku představení si někteří krátili tancem při dechovce, která hrála před KD.

Hrálo se po 3 měsíční pauze a všichni byli zvědaví, jak to dopadne.

Začalo to tím, že Kačenka označila Pepu jako „soudruha Brďocha“ a jako toho, jenž znehodnotil rodný list Helči.

Helenka se sama zamotala při vyprávění o Milušce, ale to snad nikdo nepoznal.

Ale pěkně jí zavařil Vladimír, který mírně zazmatkoval s kostí při odchodu z lesa a byl z toho tak vyveden z míry, že se zapomněl muchlat s Andělou u odpadáku a vyhodit kost (ačkoliv to udělal možná proto, že měl opar a nechtěl Andělu nakazit).

Ovšem NAŠE Helenka se postavila k problému čelem a výstup dohrála s imaginární kostí - taky to jde!! Je to prostě JEDNIČKA.

Aby Freistein nezůstal pozadu, tak zkrátil dopis pro Helenku.

Nechci podezřívát Pavla sen., ale možná si nemohl vzpomenout na začátek budovatelské básně - ta dramatická pauza byla dóóost dlouhá.

Diváků bylo asi 250, ale byli zpočátku mírně zastydlí - nehrálo se moc dobře - nebo že by byla chyba v nás??

Divácké hodnocení ale bylo dost dobré: 4,0700 (5 je nejvyšší ohodnocení).

Hodnocení poroty po představení bylo dost rychlé: bylo to pro ně příjemné představení s dovětkem, že další neformální hodnocení proběhne na rautu, který sponzor Fatra Napajedla uspořádal na nedalekém místním zámku.

To nás dost překvapilo. Díky oblečení jsme působili možná trochu divně, ale to nám nebránilo si celou akci užít. Jídlo, pití a profesionální vynikající cimbállovka beroucí doslova

za srdce i nezapřísáhlejší odpůrce lidové hudby. Kluci byli skvělí a to tak, že náš největší marod Milan si stříhl sólo - prostě to bylo silnější než on - doktoři by z něj měli radost!!! (nebo bobky?)

Odjezd před 02 hod. Pro urychlení zpáteční cesty se jelo po dálnici. Celní správa ovšem bděla a udělala za Olomoucí rychlý proces s Lubošovým šetřením. Řidič zaplatil pokutu a musel - asi na 20km - vylepit dálniční známku. Jak se ukázalo, měl ji vědomě nesmyslně schovanou v papírech !!!!! Luboši promiň .

Příjezd do Ústí před 05 hod., tryskem vyložit a za svítání spát.

Poznámka R1:

Ač se přede mnou obsah zápisků (z pro mne nepochopitelných důvodů) převážně tutlal, byl jsem požádán o doplnění záznamu z Napajedel. Asi především proto, že jsem měl možnost vyslechnout názor předsedy poroty na naše představení, který pochopitelně ostatní účastníky zájezdu zajímal.

Než se dostanu k tomuto tématu musím se vrátit k večeru na zámku a ocenit ty spousty výborného jídla - zvěřinou počínaje, přes další laskominky od masa, sýrů, zeleniny, ovoce a sladkostí nevšedních chutí (vid' Zuzi) a vynikajícího vína, což jedinec (rozuměj Lenka Karbulka) konzumující téměř výhradně mrkev a salátové lupení asi buď nepostřehl nebo nemůže patřičně docenit. Ale jak bylo patrné z ohlasů ostatních účastníků, zanechalo to i u nich hluboký zážitek (vid' Zuzko), o kterém si vyprávěli ještě na oslavě Milanových narozenin, při které nás připravená hostina ke vzpomínkám znovu inspirovala (vid' Aničko). Porota, tedy její předseda pan Marek, (ten druhý profík jen příkyvoval a domácí zástupce by ze zjištěných důvodů raději viděl, kdyby se nám představení vůbec nepovedlo a dost okatě to dával najevo) ocenil zejména výkon Helči a naše kolektivní nasazení, kde se nikdo nesnažil vyčnívat nad ostatní, ale všichni makali pro společný výsledek. Oba jsme se shodli na tom, že ta naše tříměsíční pauza byla na představení znát, zato jsme se vůbec neshodli v názoru, proč

Budžese vůbec hrát. Hned v úvodu mně řekl, že televizní inscenaci s Bárrou Hrzánovou musel asi v polovině vypnout, protože ho všechny kecy o hrůzách komunismu a socialismu přímo s..ou a naprosto je nesnáší. Na našem představení prý ocenil, že jsme tuto záležitost, dle jeho názoru nějak zlehčili a nehráli to tak natvrdo jako Bára. Už z jeho postoje bylo jasné, že od této poroty se výraznějšího ocenění nedočkáme.

Pod dojmem diváckých ohlasů na slavnostním rautu (blahopřát přišli pochopitelně ti, které představení nadchlo a ztotožnili se s obsahem hry), nabyla většina souboru přesvědčení, že nás nemine alespoň cena diváka. Snažil jsem se krotit tento optimismus názorem, že svým obsahem tahle hra vždycky u nás popudí nějakých 25 procent diváků, protože ať se tváří napovrch jakkoliv, bolševik u nich stále dřímá. A tato minimálně čtvrtina (a na černorudé jižní

Moravě zpravidla i víc) ovlivní výsledek diváckého hlasování natolik, že upřednostní dobře zahranou veselohru s neutrálním textem.

Že se oba moje předpoklady naplnily se potvrdilo při závěrečném vyhlášení výsledků, ale to už nemělo a nemohlo mít na krásný dojem z naší cesty na jednu z nejbližších a nejoblíbenějších štací žádný vliv.

41. 20. května 2007 Svitavy

Už ten termín!!!! Kdo vymyslel jet hrát divadlo v neděli?!?!?

Odjezd ve 14,30 hod.

Sedláček byl první! - ale jenom proto, že Zuzka, která se už nemohla dočkat, přišla na seřadiště o půl hodiny dřív. A když jí to došlo, tak šla na zmrzku a děvčata, která šla s Pavlem sen., se zastavila u ZUŠ a dala mu „fóra“, aby si mohl užít svých 10 vteřin slávy - budiž mu to přáno.

Ona to v podstatě byla jediná legrace za celý den.

Pak už jen následovalo „seřvání“ části dámského osazenstva za to, že vyrazilo do města (a to ani tu zmrzku neměly) a podezření, že některé účastnice zájezdu mají u R1 našplháno, jelikož přesto, že dorazily ještě déle, tak „se jim nic neřeklo“.

Z mého pohledu byl R1 mírně nervózní, ale příprava proběhla relativně v klidu.

Začali jsme být trochu „trop na nervy“ - jak říká „zákupecká babička“, jelikož v 19:29 hod. nám chyběli 2 herci, které pověstný herecký hlad vyhnal do nedaleké zaplivané hospody na večeri (Pavel sen. + Lád'a) a zřejmě se jim tam dost líbilo.

Odměnou za to vše nám byla návštěva 15 diváků - takže jsme byli v přesile.

Prostě divná štace.

Už ani nevím, co bylo k večeri. Možná něco pálivého na zelenině s rýží, ale fakt si nejsem jistá.

42. 16. června Lindava (u Nového Boru)

Odjezd v 6:30 hod. – ach jo (ani jsem nebyla schopná zaznamenat, kdy dorazil Sedláček).

R1 mírně rozhodil „Text sleduje“ s dotazem, jestli má programy - v životě se nezeptal (teda možná někdy jo). Lenka mírně vyvedená z míry se zeptala Helči, ta si nebyla taky jistá, tak se znova otvíral přívěs, aby Helča zkontrolovala obsah tašky.

Samozřejmě tam byly!!!

V autobuse jsme posnádali 1 litřík Bechera – oslavenci Milan a Lád'a. To byl slibný začátek. Pak se to trošku zadrclo ve Sloupu na obědě, který byl podle založení buď k smíchu nebo k pláči.

Po zhlédnutí „scény“ nastalo mírné zděšení - část podlahy stodoly, kde se hrálo, byla vybetonovaná, část tvořil hrubý písek - výškový rozdíl asi 8 cm a uprostřed „sálu“ sloupy. Muselo se prohodit jeviště s hledištěm, ale stejně nám chybělo ke spokojenosti asi 10m2. Ale vše se vyřešilo.

Pavel sen. s Lenkou Karbalkou vyrazili na průzkum sklárny Ajeto Bořka Šípka, kde šikovní hoši tvořili jakousi plastiku - byl to moc krásný pohled na lidi, kteří svoji práci umí. Skláři, když viděli Lenčino okouzlení jejich umem, nabídli jí, že si může taky fouknout. A protože se takové nabídky neodmítají, tak to zkusila – a přežila to. Nechala se tak unést atmosférou, že nechala „noty“ v autobuse, který řidič - bez předchozího upozornění - zamknul a odešel. Nastalo zděšení a shánění scénáře. Situaci by zachránil JaHa, který byl ochoten se o scénář podělit, ale protože má pán Bůh Lenku rád, tak těsně před začátkem se objevil pan řidič a Lěnu zachránil.

Vzniklým zmatkem ovšem zapoměla na již zmíněné programy a situaci tentokrát neza-

chránila ani Jana žehlička, která místo rozdávání programů honila signál na mobilu. R1 byl z dané situace mírně rozladěný a „Text sleduje“ slíbila uhradit finanční ztrátu souboru ze svého.

Představení bylo fajn, mělo spád a díky kontaktu s diváky si to Helča náležitě užila.

R1 vyjádřil celému spolku pochvalu.

Jenom díky malému prostoru má asi Anička „modro pod očima“, protože při zběsilém převlékání jí nejdřív jednu vrazila Pauče a pak ještě někdo.

Jak už bylo řečeno holt divadlo si žádá oběti.

Po představení následovalo rychlé balení. Kdo měl ruce pomáhal - i pořadatelé i herci z dalšího souboru - na jejichž kus byli všichni zvědaví.

Po slupnutí klobásy či kuřete jsme šli na představení TY, KTERÝ LYŽUJEŠ.

Podle indicií se dalo vydedukovat, že herci budou nazí. A byli. Překvapením bylo, že byli i němí a jeden i slepý. A to už bylo moc. Názor si jistě udělal každý sám a z představení si cosi odnesl, takže nebudu nikomu nic podsouvat - protože by prasklo, že jsem to asi vůbec nepochopila.

Co mohu ocenit je odvaha - a tu teda kluci určitě měli!!

Následovalo vyprávění humorných zážitků z divadla panem Postráneckým a pak už nás čekala jenom poměrně rychlá a klidná cesta domů.

Návrat v 02.00 hod.

43. 13. října 2007 Opatov

Odjezd v 15 hodin - pouze teoretický, poněvadž autobus se někde zadrcnul a dorazil asi s půl hodinovým zpožděním.

Překvapením kupodivu pro mnohé bylo, že diváci měli sedět na jevišti a my měli hrát v hledišti. Už to tady vícrát bylo, tak proč ne!

A protože jsme šikovní, tak zpoždění ani nevadilo a příprava proběhla v klidu - až to vypadalo podezřele na děsnou nudu.

JENŽE: nudnou přípravu přerušil JaHu - při symbolickém nakopnutí se trefil R1 do sotva se zahojivšího kolene...!

Helča hned na začátku přejmenovala paní učitelku Koláčkovou na Freisteinovou - a zřejmě si toho ani nevšimla.

Burlaci díky naleštěné podlaze vypadali jako když táhnou loď po zamrzlém Ladožském jezeře – dooost jim to klouzalo.

Zuza se už nemohla dočkat poslední sloky Turksibu a v předposlední sloce místo „vylíčí! použila složeninu „přilíčí“.

Pavel sen. nemohl zůstat pozadu a tak statečně „odmruče!“ poslední sloku

Pochodu. To bylo fakt dobrý.

Mezitím ovšem Tom odboural v zákulisí Pauče před „Miluškou“...

Prostě nakonec to bylo docela veselé představení.

R1 byl naštěstí nad věcí a snad nás i pochválil.

Původně dost mizernou náladu Paučete nadzvedl Myslivec v tekutém stavu a tak nás vydržela bavit i po celou cestu domů.

Obecenstvo bylo poměrně mladé v počtu asi 30 kusů.

Večeře: dost velký a dobrý řízek s chlebem - a s malou okurkou - jak to vyhodnotila Zuza.

A na ty nejpracovitější se nedostal ani ten.

44. 24. listopadu 2007 Petrovice

Nakládání a příprava proběhly tak hladce, že není ani o čem psát, pomínu-li fakt, že jsme opět hráli v diváckém hledišti na nás koukali z jeviště. Vše proběhlo v naprosté pohodě.

Na představení chyběl Tom a tak se zkoušela téměř celá pohybovka kvůli Milanovi, který si ještě jednou stříhl komplet svoji roli. Při Burlacích zaperil

Pavel sen. výrokem: „My nikagda tak dolgo ně toto“ - čímž se bránil připomínce R1, že měl špatně (teda asi krátce) zvednuté ruce.

Další důležitou změnou bylo, že „Text sleduje“ mohla sedět v hledišti a poprvé si užít celé představení - takže jako nápověda byla zase na nic - ostatně jako vždycky.

Když při zpáteční cestě kolegům vyprávěla, jak si představení užívala, tak nás napadlo, že by se v podstatě mělo pro každého jednotlivého herce přehrát celé představení, aby z toho taky něco měli. Nejzajímavější by to bylo pro Helenku... dlouhé ticho, občas bouchnutí do stolu, nebo výkřiky typu „Ty ku..., ty špinavý k....!“

Vzhledem k uspořádání hlediště – jeviště, byl úžasný kontakt s úžasným publikem. Helenka, R1, ale i diváci si to náležitě užili. Podle mě to bylo jedno z nejpovedenějších, nejpohodovějších představení, ale možná jenom proto, že jsem to konečně viděla celé.

Diváků bylo asi šedesát a byli úžasní tím, že přišli o půl hodiny dřív a smáli se už před představením - a vydrželo jim to až do konce. Pořadatelé museli dvakrát zvyšovat počet míst v sále a přinášet židle, aby bylo kam si sednout.

Večeře: kuřecí řízek a neslané brambory (sůl není zdravá).

Zlatým hřebem zájezdu bylo couvání pana Bednáře ke kulturáku. Bylo nám záhadou, že tak zkušený a šikovný řidič ne a ne se strefit. Po mnoha manévrech byla záhada odhalena. Jelikož Milan ztratil černý smoking na Milušku, přivezl na své poslední vystoupení krásný bílý oblek, který měl pověšený na tyči u okénka.

A chudák řidič se při couvání držel bílého bodu (obleku) v domnění, že vidí konec přívěsu a ten „vlek“ ne a ne zahrnout. Po odhalení klamu zacouval naprosto neomylně.

A tak skončilo naše putování po vlastech českých s našim veselým představením.

Už nás čekala pouze derniéra na domácí scéně.

45. 30. listopadu 2007 Ústí nad Orlicí slavnostní derniéra

Pětačtyřiceti reprízami jsme získali v historických tabulkách divadelního souboru Věvodky-ny“ a předběhli slavnou inscenaci „Trouby na večeri“, která dosáhla „pouhých“ 39 repríz. Nepřekvapilo tudíž, že se z derniéry Budžese stala opět mimořádná společenská událost a není vůbec bez zajímavosti, že se konala úplně přesně na den po šesti letech od podobné slavné derniéry „Trouby“.

Derniče předcházelo mírné šilenství kolem zajišťování pohoštění před a o přestávce představení.

Víno nakoupil Petr Hájek a ve čtvrtce se pekly koláčky pod taktovkou paní učitelky Petrové (vzpomínka na Znojmo). Pochvalu zaslouží všechny účastnice pečení, ale nejvíc Milan, protože tohle by málokdo z chlapů unesl.

Proč mě tedy překvapilo, když byl i v pátek u Lenky Kaplanky, kde se připravovaly jednohubky na večer??? Tam opět nezklamala Zuza, která se málem přizabila u Kaplanů na schodku v předání.

Svoje sebedestrukční chování završila rozbitím džbánku zapůjčeného paní domu. (proč se mi dere na jazyk cosi o dobrých skutečích ???) a pořežáním ruky, doprovázené silným krvácením. Trochu jsem trnula co přijde do třetice.

Nastal den „D“ a i když příprava proběhla až na výjimky relativně v klidu, celé odpoledne bylo poznamenáno nervozitou.

Zatímco na některých děvčatech byla poznat únava z pečení koláčků a přípravy jednohubek, náš nestárnoucí „mladík“ Milan Vandas byl zcela fit.

Co se nedařilo od premiéry, povedlo se na úplný závěr: odpoledne přivítal R1 na ústeckém nádraží autorku hry - alias Helenku - paní Irenu Douskovou s manželem, která se přicházejíce k Roškotovu divadlu nestačila divit valícím se davům diváků, kteří (podle jejích slov) jdou v pátek večer na ochotníky a jejího „Budžese“!!

Přivítání ve vestibulu divadla ji pak dostalo úplně a ještě než to všechno začalo, už byla naše.

Přicházející diváky a hosty totiž vítali naše hostesky a hostesové, mezi nimiž doslova zářil JaHu ve spartakiádním úboru. Jednohubky, koláčky i decinka dobrého vína přišla většinou k chuti a potěšila.

Jarmila Petrová se špatně ukrývanou nervozitou odevzdaně čekala na pozlacení Čestným odznakem přímo od Tyla, zatímco jejímu choti Bedrovi vadilo ve výhledu jeho kamery budžesácké WC a žádal jeho odstranění, což R1 odmítl.

Nezbylo mu než se přemístit na druhou stranu sálu.

Vlastní udělení nejvyššího ochotnického ocenění mělo svoji důstojnost, kterou nesnížil ani ne moc vhodný statistický výčet zásluh OSDO s celostátní působností (!), ze kterého se jaksi vytratilo více slov o zásluhách oceňované

Jarmily. Ale ono ten proslov Martina M. stejně slyšelo (a to ještě mizerně) jen několik prvních řad až po střechu nabitého hlediště, takže to nakonec ani nevadilo.

Zaznamenání zcela zasloužené úvodní slávy Jarmi jistil s druhou kamerou i Pavel sen. a nestihl kvůli tomu málem úvodní nástup gladiátorů.

R2 mu nedal moc velkou šanci, aby doběhl kolem hlediště a dostal se včas za jeviště: bezprostředně po skončení slavností to prostě spustil...

Pavel sen. to stihl s jazykem na vestě doslova v poslední vteřině, ještě že našťěstí věděl přesně kam má sáhnout pro červený klaunský nos.

Své slávy se konečně dočkala také naše Ivča. Při sportovním dnu ji chlapeci coby učitelku vytočili natolik, že některé z nich pokořila před celým Oustím přesně mířenou ranou přes prdel a předčasně všechny vyhnala z jeviště, aniž by mohli vychutnat naposledy s patřičným komentářem Helenčin pád po nezdařeném startu běhu na počest Leninových narozenin.

Vzhledem k tomu, že Vánoce II. se v poslední době stabilizovaly a obešly bez tradičních excesů, bylo to zřejmě Pavlovi sen. líto. A tak nakonec opět trochu zaperlil a zkrátil si dlouhou chvíli na krátkou chvíli.

To při Vánocích I. dostal JaHa v zápalu zimních radovánek takovou ránu pěstí do obličeje od Milana, že se z toho vzpamatovával ještě při burlacích.

Při proslovu na sjezdu kulturních pracovníků hřímal Pavel sen. zkratky velké strany a dalších státních orgánů tak rychle, že to ve výsledném efektu vyznělo jako dávka z kulometu.

Ani tentokrát se Lád'ovi nepodařilo zdůvodnit, proč si Anděla v lese rozsedla svoje brýle, což děj sice nenarušilo, ale divák si nepřišel na své.

Když se JaHa setkal jako Dusilův duch s Helčou, myslel už na setkání s Kačenkou tak usilovně, že si Helču spletl s ní, ale naštěstí to ihned zachránil komtesou.

Konec dobrý, všechno dobré. Závěrečný aplaus byl asi upřímný a zasloužený.

Rozzářené oči paní autorky, kterou na jeviště přivedl Honza, hovořily za vše a její osobní kytice pro Helču byla tím nejvyšším oceněním, kterého se jí za její vynikající výkon v roli Helenky mohlo v tu chvíli dostat.

Všechny hrající holky, i ty, co nebylo do té doby na jevišti nikdy vidět, dostaly od režži kytičku, on sám dostal od souboru zaslouženou netradiční kytici z voňavých klobásek.

A pak už byl opravdový konec – poslední objetí a polibky radosti v zákulisí s trochou té nostalgie – starší syn Helči přinesl kytičku a nestačil se divit, co ve své mámě po tolika letech objevil !

Poslední bourání scény. Když sjížděla jevištním propadlem poslední várka, a my jsme stáli kolem toho otvoru jak truchlící pozůstalí, kdosi podotkl, že si připadá jak v krematoriu... Ale neměl pravdu, vždyť vlastně nic nekončí. Skončila jen nepatrná epizoda v životě souboru - parta zůstává dál.

Čekání na autobus, který nepřišel, neb to nějaká slečna asi „zvojtla“ a poslala jej domů (snad přežila hněv páně Lustyka z Rietru, který pro nás připravil stejně jako po premiéře raut a posezení v hotelu UNO).

Paní Dousková nešetřila upřímnou chválou a byla s námi dost spokojená.

Vážení přátelé,

ve 45 představeních od února 2005 až po derniéru v listopadu 2007 nás vidělo téměř pět tisíc diváků. Snad jsme drtivou většinu z nich nezarmoutili a pobavili. Vždyť jsme jim chtěli především touto hořce veselou formou připomenout, že ty časy, které jsme společně prožívali před třiceti lety, se snad už nikdy nevrátí.

Tak „budžesáci“ zdárek, dík za všechny ty krásně prožité chvíle a nezapomeňte - život jde dál a Popelka už doslova klepe na dveře...

Derniéra pohledem „Text sleduje“:

Při čtení popisu průběhu derniéry očima Pavla sen. jsem si uvědomila starou známou pravdu o tom, že každá mince má dvě strany. Pavel popsal tu jednu a já se podívám na tu druhou – pro někoho možná nepochopitelný pohled, pro někoho možná vyjádření toho, co vnímal stejně – zase záleží na úhlu pohledu.

Asi jsem význam derniéry špatně pochopila- myslela jsem, že si ji mají herci a potažmo i diváci užít. My jsme v rámci péče o diváka nějak zapomněli na sebe.

Vzhledem k tomu, že jsem žádnou derniéru za svou napovídací kariéru nezažila, byla jsem zvědavá, o čem to je. Z vyprávění zážitků z jiných derniér jsem čekala, že bude nějaká sranda. Prostě, že něco bude jinak - že se na to bude dlouho vzpomínat..., snad to byla již zmiňovaná účast autorky a sponzorů...která způsobila mírnou strnulost celého představení.

Tak jsem si myslela, že to „přijde“ po tom. JENŽE: následovalo hektické balení, honem, honem, čekání na autobus a potom naprosto - alespoň pro mě - příliš oficiální a honosný raut v UNU.

Ted' vypadám asi dosti nevděčně..., ale to jídlo i pití bych vyměnila za blízkou přítomnost a „srdíčko“ lidí s kterými mi bylo fajn. Bylo mi líto, že jsme nemohli využít čas a prostor mezi kulisami a smradlavými kostýmy po skončení představení a tam nechat ty tři roky společného snažení doznít. Třeba s flaškou červeného v plastu při sezení na holých prknech...

... ale možná díky tomu společenskému dění to loučení s Budžesem nebylo tak bolavé. Většina z nás se jistě ještě někdy někde potká, ale už to nikdy nebude ta „naše budžesácká parta“, která sice občas brblala až držkovala, zejména při pověstných dvojzápasech, ale vždycky zabrala tam, kde bylo potřeba a táhla za jeden provaz. A to na tom bylo to úžasný. Ale ani nejlepší parta není k ničemu, pokud nemá toho pravého kapitána. A my ho měli. Honzo, díky.

MY BUDŽESOVÉ pohledem JaHu

Když jsem Ti, milá Lenočko, před časem říkal, že nejhezčí vzpomínkou na Budžese budou pro mě Tvé zápisky, nebyl to jen projev „lichometníka“. Ony se totiž pro mě (a nejen pro mě) stávaly vždy o pár dnů později příjemnou připomínkou chvil, jež měly ten účel, abychom se my šašci na scéně spolu s platicími(!) před námi podělili o úsměvy a radost z her šalivých, které přináší na svět jev zvaný divadlo.

Takže na Tvoji otázku, na co budu vzpomínat díky Hrdému Budžesovi, odpovídám, že mimo jiné:

Na salvy smíchu,

kteří naše představení provázely a při některých představeních jsme se v nich takřka koupali (Štramberk, Boleradice, Petrovice aj.)

Na zázrak

v Orličkách, kde se v malém sálku „vylouplo“ představení z dosavadního zmatku do představitelného tvaru.

Na všechny milé kolegy,

na Helču, která - nevím, jak je to možné - zároveň obrovsky vyrostla a přitom zůstala mojí „malou a roztomilou holčičkou“. Na moji Kačenu, neodolatelně hýřící vtípem, skvělou společnicí pro zájezdy a šéfku zvířátek. Na vznosnou i pitoreskní Zuzku. Na mistra gastronomie Milana. Na muzikmajstra Láďu. Na spolehlivého profíka Oldu. A tak bych mohl jmenovat jednoho po druhém.

Na jednotlivé výstupy,

zamiloval jsem si Milušku, ale i jiskřičky, Glancovou, a jdem a jdem a jdem, Libušku, Čuška se Seckým, cikánata, plíčky, jjenže, atd., atd. Příjemné bylo zjištění, jaký potenciál v sobě soubor skrývá, co má tanečnic a cvičenců.

Na mimořádky,

je vůbec zvláštní, že vlastně úplně mimořádný průšvih nenastal. Ani na jevišti, ani mimo: i z toho sněhem zavátého Jamného jsme se nakonec domů dostali, v Příbrami jsme nakonec noc na policii nestrávili, Pavel snubák nakonec objevil, což je furt důležitější než ztráta mé bundy v Boleradicích či Milanova obleku bůhví kde. A i když nás pronásledovaly nemoce a úrazy, dotkla se nás dokonce smrt, nakonec jsme to vždy uhráli aspoň na remízu. Taky nikdo z nás to nezvoral někdy tak, aby příště radši nepřišel, anebo aby byl rejžou přeřazen na lavičku mezi náhradníky.

Na trvalé pocity vděčnosti,

především vůči Honzovi, že hru pro nás vybral a dokázal jí dát takovou tvář, aby si ji vzali za svou jak herci, tak i diváci. A že to množstvím štací vůbec sjednal. A že v nejtěžších chvílích dokázal najít rychle náhradníka. Potom budme vděční také Ireně Douskové za to, že nám tento vhled do lidí a doby poskytla.

I za její lichotivá slova po derniéře, některá z nich jsem zaznamenal: *„Byl to hezký a silný zážitek, počínaje tím, že jsem stála venku před divadlem, kouřila a sledovala, jaké neuvěřitelné množství lidí do něj v pátek přichází, ač mi kdosi řekl, že se představení v Ústí hraje již potřetí. Takže mám hrozně pěkný pocit ze zaplněného divadla i z představení, které se mi moc líbilo. Poměřovat ho s tím příbramským nemá smysl, ale bavilo mě to, a podle reakcí i diváky. Klobouk dolů před představitelkou Helenky i ostatními. Je z toho cítit spousta energie, času a nadšení, měla jsem z toho radost.“*

Na překvapení,

že jako celek jsme soubor seniorů, což prokázala účast na seniorském festivalu. Kdyby toho nebylo, měl bych pocit, že jsem strávil fajn tři roky s partou pubertáků.

Úplně tě chápu,

když Ti chyběla po derniéře šance nechat to vše společně doznít. Málokdy se podaří, takový život bývá.

Ale my máme naštěstí ještě Tvé zápisky.

Díky za ně.

Toto představení se zrodilo v místní hasičské zbrojnici. Technici Olda Vajsar, Vlasta Němcová a Jarda Kašpar v plné pohotovosti, jištění Lenkou Karbulkovou. Sekký, Eliáš a Helenka si upřesňují pod dohledem režiséra Štěpánského, jak na to.

MAMINKA A REŽISÉR MAJÍ VŽDYCKY PRAVDU, aneb několik slov závěrem

Dostal jsem na stůl (rozuměj e-mailem) text Lenčina díla s průvodní zprávou: přečti si to, dělej si poznámky, co si myslíš že chybí, pak se sejdeme a doplníme.

Myslím, že nechybí nic, alespoň z pohledu autorky. A těch pár maličkovostí, které jsem si poznamenal, si do textu doplní sama a svým kouzelným jazykem. Už tak mi připadá můj příspěvek k dění v Napajedlech, ke kterému jsem byl vyzván - oproti ostatnímu textu - jaksi nepatřičný. Ale s tím se asi nedá nic dělat.

Jak Lenka někde píše, nevidíme všechny prožité události všichni stejně. A nakonec mně nepřípadá vůbec zvláštní, že se liší pohled romantického snílka, kterému dělá nepřekonatelný problém prodat za pětikačku divadelní program (za který by si profici z Prahy, vzhledem k jeho kvalitě, neváhali říci i desetinásobek), od pohledu člověka, který to má všechno tak říkajíc „na hrbu“.

Díky Leni za tohle skvostné dílko. Snad do budoucna nezůstane jen u téhle prvotiny.

Když jsem psal úvod k této, pro nás tak půvabné publikaci, neznal jsem ještě celý obsah textu a tak mně dovolte na závěr k putování Budžese říci ještě něco sám za sebe. Tohle je totiž, slovy Helenky, „úplně jiná situace“. TAKŽE:

Myslím, že nelze opomenout i ta krásná setkání Budžesáků (někdy spojená i s ostatními členy souboru) v době, kdy jsme měli chvíli pauzu a nehráli. Ať už to byla nezapomenutelná oslava šedesátin Jardy Kašpara, Silvestr, nebo jiná setkání v Mandli či na Andrláku nebo půlSilvestr u Lenky Karbulky. Toho jsem se sice osobně nezúčastnil, ale i tak jsem byl díky vašim telefonátům po celou noc v daleké Itálii s Vámi.

Bylo nám spolu prostě dobře a když jsme se nemohli sejít na jevišti, tak se hledala příležitost, jak se sejít někde jinde.

Snad stojí za zmínku, že nás na všechny štace dopravil autobus Luboše Zářeckého. A i když to někdy bylo hodně napínavé, stihli jsme to nakonec vždycky včas a ve zdraví se vrátili domů.

Musím se přiznat, že pokud jsem zrovna za někoho nezaskakoval a nehrál, tak mi zase všechny ty příhody z druhé strany pomyslné opony v tu chvíli jako taková sranda nepřipadaly. Ale to je už zase o úhlu pohledu na stejnou věc. A také se musím přiznat, že to nebylo vždy tak snadné, jak se mohlo zdát. Někdy to bylo hodně těžké a občas přišla i zklamání a smutek. Ale přesto ty krásné tři roky stály za to.

A také musím poděkovat Oldovi. Bez něho by to opravdu nešlo. Ani kdybych se pokrájel. A také Tomovi, bez kterého bychom se na těch luxusních 45 představení těžko doškrábali.

A také chci říci, že si myslím, že nebyla chyba věnovat tu naši derniéru divákům a především našim sponzorům. Zasloužili si to. Bez jejich pomoci by nebylo Budžese.

Snad si to loučení „po našem“ uděláme třeba při rozdávání téhle útlé knížečky a loučení se současnou klubovnou...

A úplně nakonec. Bylo mi s vámi moc dobře. A vaše spontánní odpověď na otázku, zda byste do toho chtěli jít ještě někdy znovu, byla tou nejhezčí odměnou.

A ještě jednou díky Helčo – a už nekuř!

Váš Honza

Helenska při premiéře v plném soustředění.

Poslední povzbuzení a „zlom vaz“ od režiséra před premiérou v Řetové.

„ A byl to partyzán...“

Zvláštní chlapeč projevoval živý zájem o zbraně, vysilačky a jiná zařízení, která s sebou voják přinesl. Voják se před dětmi, soudruhy a soudružkami učitelkami zavazlal ke spolupráci s místní školou. Budou se podílet na pionýrských zkouškách, pomáhat při brigádách a besedovat s pionýry.

Když šel pod vodou KSC zveřejnit stávkové oznámení!

Jaroslav Hubený: muž, Pepa, Raroč, starý kronikář, cikán, Freinstein a další

Se Sovetským Svazem na večné časy a někdy jinak

Světla: Jaroslav Kašpar a Vlasta Němcová

Divadelní soubor VICENA uvádí:

Zuzana Průchová:
žena, recitátorka, kněžna Libuše,
Kroupová, pionýrka, Berenčicová,
Glancová, soudružka učitelka a další

Irena Dousková
Hrdý Budžes
Režie: Jan Štěpánský

Jaroslav Háněl: muž, Dusil, pionýr,
Secký, Glanc, dědeček, cikán, vrátný a další

Hana Pilátová-Pauková:
Kačenka, pionýrka, televizní moderátorka,
Zdenka, cikánka a další

Zvuk: Oldřich Vajsar
Hudební spolupráce: Iliš Litoš j.h.

Inspice: Jarmila Petrova
a Jana Kašparová

Helena Lochmanová:
Helenka Součková
žákyně 2. a 3. třídy ZŠ v Ničině

Anna Entová:
žena, pionýrka, Valová,
Lenka Krátká, babička
Dáša, Iveta Panýrková,
zákupská babička,
cikánka a další

Text sleduje:
Lenka Karbulková

Výtvarník scény: Lucie Sedláková j.h.

Iva Nováková: učitelka
Koláčková, žena, Monika, Veverková,
Anděla, pionýrka, cikánka a další

Choreografie: Dana Holubáková j.h.

Milan Vandas: muž, matrikář, Vytlačil, pionýr,
cikán, socha horníka, Novotný,
televizní moderátor a další

Ladislav Škrdla: muž, Ludek, soudruh, cikán, Vladimír, milicionář, Robert Čušek, Eliáš a další

Přestavby scény: Dagmara Bečková a Dagmara Iloutová

Kostýmy: Jarmila Petrová, Jana Kašparová, Věra Hánělová

Scéna: FERAR CZ s.r.o. a kolektiv DS Vicena

Toto představení vzniklo za podpory: Město Ústí nad Orlicí, FERAR CZ s.r.o., VÚB a.s., A.B.V. spol. s.r.o., Stapo s.r.o., Rieter CZ a.s., Střední odborná škola, Střední odborné učiliště a Učiliště- LTI, Lubomír Zářecký- autobusová doprava, KOVO-ELEKTRO s.r.o., TRIO s.r.o.- autodílna, Conel s.r.o., Grantis spol. s.r.o., Obec Orličky, Proplast s.r.o., Velebný a fam s.r.o., Investa Uni s.r.o., OHGS s.r.o., Nábytek Faltejsek, Pavel Průcha, JUDr Karel Košta, Jan Motl- truhlářství, Elektro Sychra spol.s.r.o., Petr Tomášek.

*Honza Štěpánský zaskakuje
v úvodní scéně za nemocného
Milana. Asistuje mu Hanka Pauče
– Kačenka.*

*Naši udatní spartakiádní cvičenci
v čele s obětavcem Tomášem
Hubeným, na jehož záskoku
visel osud Budžese. Sólo si stříhl
Jarda Háněl.*

*Ve sklípku na Moravě si to Helča
s Aničkou opravdu užívaly. Tady
zrovna baví našeho dopravce
Luboše a Dášu Ferarku.*

*Helenka měla pravdu:
Na Svatém vrchu bylo
opravdu hezky i přes chladné
počasí. Také jediný světlý
bod zájezdu do Příbrami.*

*Naše Helenka dostala za
své exelentní výkony řadu
ocenění. Vlevo si pevně
drží krásného trpajzlika ze
Znojma. Vpravo se právě
dozvěděla že získala cenu
za ženský herecký výkon
v Červeném Kostelci.*

*Pocty nejvyšší se Helče do-
stalo na závěr derniéry, když
ji na jevišti osobně předala
kytici, nanejvýš spokojená
autorka Irena Dousková.*

*Kytice vonných klobásek,
jako upřímné a zasloužené
poděkování souboru režžovi
Honzovi za to, že si Budžese
vymyslel, zpískal a dokázal
to z nás vydupat. Honzo
ještě jednou díky.*

Poslední děkovačka po derniéře 30. listopadu 2007.

JAK JSME HRÁLI BUDŽESE

2005 – 2007

Poznámky „Text sleduje“ – Lenky KARBULKOVÉ ze 45 představení pro kroniku Viceny.

V omezeném nákladu vydal Divadelní soubor Vicena v Ústí nad Orlicí v březnu 2008.

Různými připomínkami se na textu hlavní autorky podíleli občas i další kolegové.

Zápis z 32. představení provedl Jaroslav Hubený a z 38. a 45. představení Pavel Sedláček, kronikář DS Vicena. Úvodní a závěrečné slovo napsal režisér Jan Štěpánský. Výsvětlivky k použitým jménům, postavám, zkratkám, atd. podává v úvodu seznam všech, kdož se na inscenaci podíleli i přiložený plakát, občas je nutné zapojit i fantazii. Hlavní zásadou autorky však je, že nezasvěcený čtenář nejenže nemusí rozumět všemu, co si přečte, ale dokonce tomu ani někdy raději rozumět nemá.

Tisk a sazba : GRANTIS Ústí nad Orlicí

Obálka: Petr Wagenknecht

Fotografie: Petr Wagenknecht a Pavel Sedláček

*Helenka provází Seckého
(JaHa) a Eliáše(Láďa)
divadlem*

*Vánoce II. – černá můra
Zuzky a Pavla sen. Nakonec
se ale zjistilo, když se to
konečně povedlo, že to byla
vlastně „nuda v Brně“.*

*Slavný pochod partyzánů.
Zleva: Pavel, Láďa, Tomáš,
JaHa a JaHu.*

